

James Vander Laan,
822 Sigsbee St., S.E.
Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 2. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

OCTOBER 15, 1937

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Suffering Of This Present Time

..... if so be that we suffer with him that we may also be glorified together. For I reckon that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory that shall be revealed in us.

Rom. 8:17b, 18.

If so be that we suffer!

Occasionally the even flow of the language and argumentation of Romans 8, which is like a mighty stream, increasing in force as it rushes on, carrying us irresistibly forward on its current to the ocean of God's eternal and unchangeable love in Christ Jesus, seems interrupted, checked. . . .

If so be!

The same warning note was sounded before in the chapter: but ye are not in the flesh but in the Spirit, if so be!

And it would seem as if this note of doubt were in conflict with the basic conception of the whole, as if the words introduce a discordant note in this grand song of assurance, of positive hope and certainty of victory. There is no condemnation for them that are in Christ Jesus; the law of the Spirit of life hath made me free from the law of sin and death; God condemned sin in the flesh, in order that the righteousness of the law might be fulfilled in us who walk not after the flesh but after the Spirit; ye are not in the flesh, but in the Spirit; and though the body be still dead because of sin, the Spirit is life because of righteousness, and the Spirit of Him that raised Jesus from the dead shall also quicken our mortal bodies by His Spirit that dwelleth in us; blessing upon blessing, glory upon glory. . . . if so be!

And again in this section.

We shall live! For, we are led by the Spirit of God, and they that are so led are children of God, and children of God shall never die; heirs are they of God and joint-heirs with Christ and with Him we shall be glorified forever. . . . if so be!

Yet, this apparently discordant note cannot be missed in this song of salvation and victory, as long as it is sung in the Church on earth.

Assurance is a matter of the individual!

Let every one examine himself!

For, if any man hath not the Spirit of Christ he is none of His!

And if any man should refuse to suffer with Him, let him not take this song of victory and glorification upon his lips. For, he shall not be glorified with Him!

Here you must needs choose!

If so be!

To suffer with Christ!

Awful way, yet blessed privilege!

Of the suffering of this present time the Word of God speaks here.

And suffering does, indeed, characterize this present time, is inseparably connected with it, so that no man passes through the present time without becoming subject to this suffering.

This is true of all men.

For, this present time is the time of sin and death, of wrath and the curse of God; the wrath of God is revealed from heaven upon all unrighteousness and ungodliness of men, and causes them to suffer. What pain and agony, what sorrow and grief, what torments of death are endured in soul and body by all, men and women, old and young, from the moment they join the unhappy throng of Adam's children, doomed to death, until the moment they sink into the sleep of death! Who shall adequately describe the agonies

of sickrooms and deathbeds, in homes, in hospitals and asylums, the sufferings of the dying writhing with pain, gasping for breath, desperately struggling to maintain their hold on life; of bleeding hearts, silently grieving in hopeless bereavement, that cannot be healed and will not be comforted? The shadow of death darkens the way of all that travel through this present time; the fear of death pursues them all their life; the despair of death blasts their every hope; death is actually in every moment of this present time! . . .

Suffering is universal; it is the lot of all.

How could one successfully refuse to share in the suffering of this present time? Where, then, is a way of escape? And how, then, can the apostle present this suffering as if it were a matter of our free choice, whether or no we shall take our share and bear our cross and travel the way of suffering and death? How can he say: if so be? . . .

It is not, indeed, of this universal world-agony that he is speaking.

For, he speaks of suffering with Him, with Christ.

And to suffer with Him implies that we share in the very special and altogether unique agony which He endured! It means that we partake of His suffering, that we suffer even as He did!

Not to be sure, as if we could share in or add to the agonies of soul and body He endured when He became obedient unto death, yea, unto the death of the cross; when He bore the wrath of God instead of and in behalf of His own; when God was in Him reconciling the world unto Himself, not imputing their trespasses unto them, causing all our iniquities to be loaded upon His head; when He tasted death as only the Son of God was able to taste it in human flesh; and when He fully atoned for all our sin. That suffering is forever unique. It must remain forever alone. We cannot share it with Him. Neither is it necessary that this suffering of the Lord should be repeated in us or perfected by us. It is finished! And it alone will forever be the ground upon which we shall be glorified with Him!

Yet, to suffer with Him signifies somehow to suffer as He did.

He suffered in the world.

That world hated Him, because it is from below while He is from above; it is in darkness and He is the light; it loves darkness rather than light and He came to radiate the light; it is of its father the devil, while He is the One sent by the Father to do His will; they have their delight in the lust of the flesh and the pride of life, while He found it His meat to do the will of the Father; in short, He came from God to speak of God and to represent His cause in the midst of a world that is motivated by enmity against the most High. Therefore, the world hated Him, despised Him, persecuted Him, left Him no room, performed all their will upon Him, contradicted Him, filled Him with contempt,

led Him captive like an evil-doer, spit upon Him, buffeted and scourged Him, preferred a murderer above Him, nailed Him to the accursed tree. . . .

He suffered of evil men, for righteousness' sake.

And to suffer with Him is to suffer in fellowship with Him. For, that wicked world still hates Christ. And if Christ be in us and through His Spirit dwell in us, He must needs become manifest in our walk in the midst of the world, manifest in our confession of His name, manifest, too in all our life and conversation. And the word of Christ will be fulfilled in us, that even as they hated Him so they will hate us for His name's sake. The suffering of Christ, which He suffered personally from the world while He was in the world must be filled. Its measure was being filled by the saints of the old dispensation, that died in faith, not having received the promise; it was filled centrally by Himself in the fulness of time; it must be filled by the saints of the new dispensation. . . . the suffering of Christ in and through His Church in the world!

It is a suffering like unto His suffering.

For, if we suffer with Him we suffer not as evil-doers but for well-doing and for righteousness' sake. And also now that suffering assumes the form of reproach of shame. It involves the loss of name and position in the world, of honor of men, of possessions and liberty, yea, of our very life!

Thus the saints of Rome were acquainted with the suffering of this present time.

They were placed before the choice of denying Christ and bending the knee before the gods of Rome and before Rome's Caesar or losing all. And they chose rather to suffer with Christ. They endured the forfeiture of their possessions, they were deprived of their liberty, put into holes and dungeons, they were subjected to cruel tortures, were beheaded, burnt as torches in Nero's garden, thrown before the wild beasts for the entertainment of the world that hated them. . .

And we? . . .

The world changed not. Still the word of the Lord is true: they have hated me, they shall also hate you!

Are you willing rather to endure all than to deny Him? . . .

We shall be glorified together with Him!

If so be! . . .

Unavoidable suffering!

That is: unavoidable this suffering with Christ is as the only way to glory with Him!

Another way there is not!

For such is, evidently, the implication of the conditional limitation: if so be! . . .

We are children and heirs of God, joint-heirs with Christ, to be sure. Our inheritance is the incorruptible

and undefilable glory that never fadeth away. Joy unspeakable is awaiting us in the day of the revelation of Jesus Christ. Yes, but, remember: if so be that we suffer with Him, in order that we may also be glorified together!

To be sure, this implies irrevocably, that we shall never be glorified with Him, that all this glorious confession of being children of God and His heirs and joint-heirs with Christ is cancelled, if we are not found willing to suffer with Him!

There is but an only way, and do not imagine another, to the glory with Christ: the way of suffering with Him!

No, this does not mean that our suffering with Him may or can ever constitute the ground of our glorification. For it our hope is in Christ. All other ground is sinking sand, indeed. Not your or my works, not our piety or religion, not our confession of the name of Christ, not our suffering can make us worthy of that glory. Though you would give all your goods to the poor and though you would give your body to be burned, it would avail you literally nothing with respect to your part in the glory that shall be revealed in the children of God. Only the death of the Son of God could merit such glory for them that are lost in sin and dead through trespasses. And His perfect obedience is wholly sufficient. We shall be glorified *together with Him*, as belonging to Him, as being one plant with Him through the grace of God both in His death and in His resurrection!

Nay, still more must be said.

For, the matter, quite contrary to the notion that our suffering with Christ should have meritorious value with a view to the glory we shall inherit, stands thus, that the suffering is a gift of God's grace to us! It is only because of the grace of Christ that we may suffer with Him, it is solely through the power of that grace that we are able and willing to suffer, and it is a glorious privilege of grace that we do suffer with our Lord. For, notice, that we suffer with Him *in order that* we may be glorified together!

God's purpose is attained! And His purpose it is to lead us through the suffering with Christ to unspeakable joy of glory!

Yet, the limitation remains: if so be!

The way of suffering is unavoidable!

Unavoidable as a way to glory! For, indeed, in another sense you may avoid it. For, this suffering is your voluntary choice. There is a way out, the way of friendship with the world that crucified your Lord! You may, indeed, avoid the way of suffering with Christ, you may save your name, your honor among men, your possessions and your position in the world, you may save your life. . . .

But only in the way of denying the Lord that bought you!

Only by becoming a friend of the world!

And if you are a friend of the world, you shall be accounted an enemy of God!

If you deny Him, persist in denying Him and thus avoid the suffering of this present time, you are none of His, the Spirit of Christ does not dwell in you, you are no children of God, no heirs of His, no joint-heirs with Christ and never shall you be glorified with Him!

If so be!

Unavoidable suffering!

Be not dismayed!

And hesitate not to choose the way of suffering with Christ!

For, the suffering of this present time is not worthy to be compared with the glory that shall be revealed in us!

You may reckon!

And your reckoning may comfort you in all your tribulation!

For, the very Word of God gives us the example of such reckoning, reckons for us. The two are compared, carefully weighed in the balance: the glory and the suffering. On the one hand the glory that shall be revealed in us is evaluated. It is a glory that is all prepared. For, God prepared it from before the foundation of the world for them that love Him; and it was made ready in Christ, His resurrection, His exaltation at the right hand of God. It is about to be revealed. For, still it is hid. Hid because of the image of the earthly we still bear; hid, too in all our sin and imperfectness and suffering. But it is to be revealed in the day of Christ. Revealed, not merely as a glory round about us, but in us. For it is God's eternal purpose that we shall be made like unto the image of His Son!

And on the other hand the weight of suffering is estimated. All the agony of Christ and His saints in the world, all the pain suffered, all the blood shed, all the cries raised to heaven. Terrible, indeed, when considered by itself. . . .

Yet, of no account, when compared with the glory that shall be revealed in us!

So unspeakably great is the glory to come!

The suffering is temporal, it is but for a little while; the glory is eternal. The suffering is very limited, the glory is measured by the capacity of our heavenly natures, made like unto the resurrected Lord; the suffering involved but the lost of perishable things, within the scope of your perishable existence; the glory consists of incorruptible treasures. . . .

Not to be compared!

Fear, not, little flock!

More than victors are we!

H. H.

EDITORIALS

Over Correspondentie Met De Gereformeerde Kerken In Nederland

Het rapport der "deputaten voor de correspondentie met buitenlandsche kerken", waarvan we reeds in ons vorig nummer enkele paragrafen aanhaalden, maakt er voorts melding van, dat de kwestie ook op de Generale Synode te Middelburg in 1896 ter sprake kwam. De commissie van prae-advies, bij monde van Prof. Biesterveld, pleitte er sterk voor om de zaak van correspondentie met buitenlandsche kerken, met meer ernst te behartigen, dan in het verleden was geschied. Zulk een correspondentie kon dienstbaar gesteld worden "aan het doen opleven en propageeren van de Gereformeerde beginselen, met welke wij in correspondentie staan. En in verband met dit rapport werd des tijds door Dr. Kuyper in de *Heraut* het volgende opgemerkt:

"Onderzijds werd de wensch uitgesproken, dat althans met de buitenlandsche kerken, die onze eigen Belijdenis volgen, een veel betere correspondentie weer op mocht komen, hierin bestaande, dat men over en weer afgevaardigden tot elkanders Synoden zond, om als adviseerende leden alle zittingen bij te wonen, en aan de beraadslagingen deel te nemen. Alleen op die wijze kan de mogelijkheid ontstaan om de Calvinistische beweging in alle deze kerken te steunen, in verband te zetten, en tot een kracht over heel het Gereformeerde terrein te doen worden. Het kan voor ons de vraag niet zijn of er allicht aan sommige dier Buitenlandsche kerken iets hapert dat we gaarne anders zouden wenschen. Veel gebreks kleeft ook onszelf aan. De vraag is alleen maar, of we de kenteekenen der ware kerk nog aanwezig vinden, en of er toeleg openbaar wordt, om de oude paden weer op te zoeken. Men mag, vooral na den stroom van bederf, die in schier alle landen over de Gereformeerde Kerken uitging, het oordeel niet voor de broederlijke liefde in de plaats schuiven. Hoogheid, als waren wij heilig en zij onrein, voegt ons niet. Het is één schuld, waarin we voor God liggen, en alle gezamenlijke kracht moet worden ingespannen, om én hier te lande én in Buitenland, weer op de zuivere Gereformeerde lijn te komen. Slechts zooveel is noodig, dat wij onzerzijds klaar en duidelijk de eischen van het Gereformeerde beginsel onverkort en consequent op onszelf toepassen, en bij andere kerken gelden doen.

En doen we dit, dan zal het vanzelf wel openbaar worden, bij welke kerken we ten slotte op tegenstand tegen het Gereformeerde beginsel stuiten, en bij welke kerken de lust en de liefde voor het Gereformeerde beginsel door Gods genade nog leeft, of nog kan opwaken."

Na de breede historische toelichting, waaruit we enkele gedeelten aanhaalden, komen de deputaten tot de gevolgtrekking, "dat correspondentie slechts behoort te worden aangegaan met buitenlandsche kerken, die in leer en kerkregeering van goede en trouwe belijdenis zijn". En voor en aler correspondentie met buitenlandsche kerken wordt aangeknoopt, zal het moeten blijken, dat de kerk of kerkengroep, waarmede men in correspondentie treedt "de Gereformeerde belijdenis en kerkregeering niet alleen aanvaardt, maar ook handhaaft".

Nadat nu de deputaten hun oordeel hebben gegeven over de vraag, wanneer correspondentie met buitenlandsche kerken, die intusschen afweken van de Gereformeerde waarheid, dient te worden afgebroken, geven ze in de volgende conclusies hun advies over de kwestie:

"1o. bij het aangaan van correspondentie met eenige buitenlandsche kerk of groep van kerken dient een gestrenge keur te worden aangelegd: alvorens tot correspondentie wordt besloten moeten onze kerken zich door een nauwgezet en ernstig onderzoek grondig op de hoogte stellen of de Gereformeerde belijdenis en kerkregeering niet slechts officieel zijn aanvaard, maar ook metterdaad worden gehandhaafd;

"2o. bij de buitenlandsche kerken waarmee correspondentie aangegaan is, moet zooveel dat maar eenigszins mogelijk is voortdurend zorgvuldig worden onderzocht of en in hoeverre zij nog met de Gereformeerde belijdenis metterdaad overeenstemmen.

"3o. wanneer bij buitenlandsche kerken waarmee onze kerken in correspondentie staan afwijkingen van de Gereformeerde waarheid worden geconstateerd, is het niet de roeping onzer kerken om aanstonds de correspondentie af te breken, maar hebben zij niet het minst ook terwille van hen, die der waarheid getrouw gebleven zijn de hoogst ernstige en verantwoordelijke taak om met groote getrouwheid, maar tevens met groote teederheid en voorzichtigheid tegen die afwijkingen te waarschuwen, en alle mogelijke middelen te werk te stellen ten einde zulke kerken in de bestrijding van de dwaling te helpen en te steunen.

"4o. het waarschuwen en vermanen moet

zóó lang met onverzwakten ijver worden voortgezet tot gebleken is, dat de afwijking van de Gereformeerde belijdenis zoodanige afmetingen heeft aangenomen dat de desbetreffende kerk of kerkengroep zich duidelijk als een niet-Gereformeerde kerk of kerken-groep openbaart, en dat alle pogingen om haar tot reformatie te brengen tevergeefs zijn; dan is het tijdstip aangebroken dat de Synode onzer kerken moet besluiten de correspondentie te verbreken”.

De Synode van Amsterdam, 1936, aanvaardde de conclusies der deputaten zooals blijkt uit het volgende besluit (Acta der Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland, gehouden te Amsterdam van 25 Aug. tot 2 Oct. 1936, Art. 122) :

“De correspondentie met buitenlandsche kerken zal geschieden naar de volgende regelen :

“1o. correspondentie met kerken in het buitenland zal niet worden aangegaan dan nadat door een nauwgezet en ernstig onderzoek is gebleken, dat deze kerken de gereformeerde belijdenis en kerkregeering niet slechts officieel hebben aanvaard, maar ook metterdaad handhaven;

“2o. waar zoodanige correspondentie eenmaal is aangegaan, dient regelmatig te worden onderzocht of de buitenlandsche kerken aan de gereformeerde belijdenis en kerkregeering trouw blijven, welk onderzoek inzonderheid aan deputaten voor de correspondentie met buitenlandsche kerken wordt opgedragen;

“3o. indien bij buitenlandsche kerken, met welke correspondentie wordt onderhouden, afwijkingen van de gereformeerde belijdenis en kerkregeering mochten blijken, zal niet onmiddellijk de correspondentie worden afgebroken, maar zal met getrouwheid en voorzichtigheid tegen die afwijkingen worden gewaarschuwd en zullen die kerken in de bestrijding van de dwaling krachtig worden bijgestaan;

“4o. met het oog op het gevaar van mogelijke dwaling bij buitenlandsche kerken dienen de bepalingen der generale synode van Groningen 1927 (artikel 161 der Acta) inzake het voorgaan van predikanten en kandidaten uit buitenlandsche kerken nauwgezet te worden nageleefd, waarbij de classes, die volgens artikel 161 sub 1o b dier Acta een verzoek tot toestemming ontvangen, het advies zullen vragen van deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken en

“5o. de waarschuwing tegen eventuele af-

wijking van de gereformeerde belijdenis en kerkregeering bij buitenlandsche kerken zal zoolang worden voortgezet tot een kerk of kerkengroep zich duidelijk als niet-gereformeerd openbaart; wanneer dan alle pogingen om deze tot reformatie te brengen vergeefs zijn gebleken zal de correspondentie worden verbroken”.

De bepalingen door de Synode van Groningen, 1927, gemaakt, waarvan onder 4o boven melding wordt gemaakt, stellen den eisch, dat predikanten uit buitenlandsche kerken, die met de Gereformeerde kerken in Nederland in correspondentie staan, toestemming moeten gevraagd en verkregen hebben eer ze het Woord mogen bedienen in een der Nederlandsche Gereformeerde kerken. Indien zulke predikanten slechts voor enkele weken in Nederland vertoeven, dan moeten kerkeraden, die hen wenschen te verzoeken om voor hunne gemeenten op te treden, hierover vooraf het advies vragen van de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken. En predikanten of kandidaten tot den dienst des Woords, die langeren tijd in Nederland doorbrengen en die in de gereformeerde kerken aldaar wenschen op te treden, hebben zich tot de classis, waaronder zij tijdelijk ressorteeren, te wenden, die over hun verzoek na ingesteld onderzoek beslist.

De synode van Amsterdam, 1936 nam ook nog een besluit inzake een mogelijke oecumenische (algemeene, internationale) synode van Gereformeerde kerken. Ook deze kwestie heeft reeds sedert eenige jaren de aandacht der Gereformeerde kerken in Nederland. Ze was reeds voor de synode van Arnhem, 1930. En deze legde de zaak in handen van de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken. Door de synode van Middelburg, 1933 werd de “verdere voorbereiding van het samenkomen eener oecumenische synode nogmaals” aan dezelfde deputaten opgedragen. En deze rapporteerden op de synode van Amsterdam, 1936, als volgt:

“De verdere voorbereiding van het samenkomen eener oecumenische synode (Acta van Middelburg, artikel 211, sub 9) heeft nog tot geen resultaat geleid. De oecumenische toestanden, die in 1933 een groote belemmering vormden, zijn sedert dien, zoo zij zelfs niet verslechterd zijn, althans niet in die mate verbeterd dat de mogelijkheid van het samenkomen van zulk eene synode er grooter op geworden is. Bovendien wenschen de deputaten het oog van de synode te richten op nog een andere niet geringe moeilijkheid: welke onderwerpen er op een eventueele oecumenische synode aan de orde zouden moeten worden gesteld. Zij veroorloven zich uw vergadering de vraag voor te leggen of dienaangaande ook eenige aanwijzingen kunnen wor-

den gegeven" (Acta van Amsterdam, 1936, Bijlage XXVa, Art. 122).

De synode van Amsterdam nam hierover het volgende besluit:

"Belangende een eventueele oecumenische synode de e.k. generale synode van advies te dienen (de deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken, namelijk, H.H.) over de volgende punten:

a. Wie zal zulk eene synode samenroepen en op welke wijze;

b. welke kerken moeten worden uitgenoodigd;

c. hoe behoort de afvaardiging plaats te hebben; na daarover overleg gepleegd te hebben met die buitenlandsche kerken die haar instemming met zulk een synode betuigden".

Ik meende, dat een vruchtbare bespreking van deze kwestie van correspondentie met de Gereformeerde kerken in Nederland eischte, dat wij eerst eenigszins op de hoogte kwamen met den stand dezer kwestie in het oude vaderland. Daarom gaven we dit overzicht.

H. H.

Church Or Union

Church or Union,—that is, as far as the Protestant Reformed Churches are concerned, an alternative.

One must choose either one or the other, he cannot retain both, and by choosing the one he breaks with the other.

Thus the matter stands between us and the worldly and ungodly unions.

And it is probably not superfluous to remind one another of this fact.

There is reason to fear that some of us either have forgotten that this is actually the stand of our Protestant Reformed Churches or were never aware of it.

We know how lately the different worldly unions agitate and put forth every effort to increase their membership and to organize all the workers of the land under their constitutions.

Both the A.F.L. and C.I.O. work very hard to obtain majorities in every shop and factory in order that under the Wagner Act they may be the sole bargaining agency for all the workers. And usually they strive for the "closed shop" that they may place the workingman before the alternative: join the union or go jobless!

Occasionally one hears that also some of the members of our churches yield to the pressure thus exerted and join the union rather than lose their job, or begin

to talk in a strain that reveals an inclination so to yield and there is reason to believe these reports.

Yet, these same brethren do not appear to realize at all that by so doing they have put themselves into the position with what has always been the official stand of our Protestant Reformed Churches. Perhaps they never knew, perhaps they have forgotten, or perhaps they simply ignore the fact that as far as our churches are concerned it cannot be: church and union; it is: church *or* union.

Principally, membership of our churches and membership of the worldly union is an alternative.

It is this one point which I would like to bring to the attention of our readers in this article.

It is not now my purpose to set forth the reasons why membership of the worldly unions is incompatible with the confession of a Christian. This was done often enough in the past. And, besides, if after the more recent manifestation of the character of these unions, particularly in Michigan, there should still be those who defend the proposition that a Christian can join himself to them, the case may well be regarded as hopeless.

Nor is it my intention to stress the obligation of members and consistories of our churches to watch and admonish and exercise discipline if necessary.

I would emphasize now this one point that if any of the members of our churches decide to join the worldly union, they place themselves in a certain position with respect to the church of which they are a member, and in that position they also have a certain obligation.

For, it is simply a fact that the official stand of our Protestant Reformed Churches is opposed to the unions.

As early as 1927 it was decided by the classis that no member of the union can be member of one of our Protestant Reformed Churches. And this decision has, as to its principle, never been revoked or changed.

With some the opinion seems to prevail that by a later gathering of the classis the official position of the churches with respect to union membership was changed. The former action was rescinded. At present our churches take no united stand in this matter. It is left to the individual congregations and consistories to determine whether or no membership in the union is compatible with membership of the church.

But this opinion is mistaken.

It is true that a later classis decided that it was a mistake simply to make a general declaration without a concrete occasion for such declaration, and to declare some general rules limiting the membership in our churches. The classis saw that the determination that anyone for any reason cannot become or cannot be any longer a member of one of our churches is a matter

of discipline; that discipline is a concern of the local congregation and consistory and must begin there and not at the classis; and that, therefore, a classical decision must wait until a concrete case of discipline were brought to its attention by one of the local consistories. And with a view to these matters it decided to rescind its former action.

But it never revoked the principle involved.

On the contrary, it was very definitely expressed by the same gathering of classis, that the Protestant Reformed Churches still maintain *the principle* that membership of the union is incompatible with membership of the Protestant Reformed Churches.

That, therefore, is the official stand of our churches today.

And, of course, the consistories are under obligation to act accordingly.

This stand of our churches, moreover, was sealed by the action of the classis of June 1937, when they advised a local consistory to proceed with discipline of a member who had joined the union and refused to resign that membership.

Now, what follows from this for those brethren that join the union?

In the first place, that *principally* they have assumed a position that places them in conflict with the official position of our churches. This is plain and incontrovertible. In *principle* they have broken connection with the church to which they belong. They chose for the union *as an alternative*. They chose against the church as an alternative. And sooner or later this break in principle, if maintained, must lead to a break in actual fact.

In the second place, it follows from the official stand our churches take with regard to union-membership vs. membership of our churches, that they are under the obligation to do one of three possible things:

1. They must openly declare that they have preferred and do prefer the union to membership of our churches; or:

2. They must file their objection to the principle and official stand our churches adopted in this manner by sending their consistory a well motivated protest; or:

3. They must change their position and break with the union.

I sincerely hope, of course, that the last may be the result, when the brethren realize their obligation in this matter.

But as far as the principle of the matter is concerned, the official stand of our churches is still: Church or Union.

It is an alternative.

And every one must choose.

H. H.

Een Wonderlijk Geleerd Gebed

In *The Calvin Forum* publiceerde Dr. C. Bouma een gebed, dat hij opstelde blijkbaar met het doel om op Labor Day gebeden te worden. Ik weet niet of het zijn doel is om dit gebed op de lippen te leggen van Gods volk alleen of van heel de wereld. Beide is metterdaad wel mogelijk, want er is hier voor "elk wat wils".

Om ook ons Hollandsch lezend publiek in kennis te stellen met den inhoud van dit model-gebed, heb ik de moeite genomen om het uit het Engelsch te vertalen.

Hier volgt het:

"O, Gij, die den mensch gemaakt hebt en hem de opdracht gegeven hebt om de aarde te bouwen en om de krachten verborgen in Uwe schepping te ontwikkelen, wij danken U, dat Gij ons arbeid gegeven hebt voor onze handen. Na eene periode van werkloosheid erkennen wij Uwe onverdiende provisie in de welvaart, die thans tot onze natie wederkeert. We danken U voor den oogst van 1937. We danken U voor de herleving van handel en nijverheid.

O, Heere! we buigen onze hoofden met schaamte wanneer we onze zonden als eene natie gedenken. Daar zijn de zonden van ondankbaarheid van ijdel en snoevend zelfvertrouwen. Wij bidden U voor een terugkeer van den geest, die de vroegste nederzetteren in Massachusetts bewoog om hunne onwaardigheid te erkennen, hunne afhankelijkheid van U, en om hunne dankbaarheid te uiten voor de onverdiende zegeningen in de sfeer van het natuurlijke, zoowel als van het geestelijke.

En nu onze natie groot en sterk is geworden op economisch gebied, leer ons onze roeping tegenover U te verstaan. Wij bidden u in het bijzonder voor recht en gerechtigheid in industriële betrekkingen. Dat werkgevers en werknemers hunne plichten mogen erkennen inplaats van nadruk te leggen op hunne rechten, en dat ze acht mogen geven op Uwe heilige ordinantiën voor de regeling van de betrekkingen in het menschenlijke samenleven. Bewaar ons voor de verwarring van een binnenlandschen oorlog. Mogen we bewaard blijven voor alle onnoodige botsing van machten en voor bloedvergieting. Mogen we bewaard blijven voor alle onverantwoordelijk radikalisme aan den eenen kant, en voor alle onrecht en verdrukking van den zwakke door den sterke aan den anderen kant.

Zegen een ieder, die de verantwoordelijkheid

draagt om vreedzame en rechtvaardige betrekkingen op industrieel gebied te bevorderen. Dat gerechtigheid in ons land moge wonen. Dat ieder arbeider een genoegzaam loon mag ontvangen op zijn arbeid om zijne dierbaren te onderhouden. Leer Gij de leiders op industrieel terrein om hunne verantwoordelijkheid te zien, niet allereerst in het licht van hunne finantieele ambities, maar in het licht van de nooden van mannen en vrouwen, voor wier economische, lichamelijke en zedelijke welvaart zij verantwoordelijk zijn.

Zegen werkgevers en werknemers in hun herhaaldelijke samenkomsten dezer dagen. Geef, in Uwe algemeene genade, dat de menschen sociale gerechtigheid mogen bedenken, en geef, dat zij, die door het bloed van Christus verlost zijn, in hunne industriele houdingen en besluiten openbaren mogen, dat ze kennis hebben aan de hoogere gerechtigheid, die alleen door Uwe zaligmakende genade in hunne harten wordt gewerkt.

Zegen de Christelijke arbeiders, die zich vereenigd hebben om afgescheiden te staan van eene wereld, die U niet kent. Zegen hen als ze Uwen wil zoeken te kennen ten opzichte van een sociale en industriele orde, waarin de zwakke niet van den sterke zal hebben te lijden. Geef wijsheid aan de leiders der Christelijke Arbeidersvereeniging in ons land en van alle Christelijke Werkliedenvereenigingen in alle landen, om bezig te zijn in den dienst van Christus als hun Koning in de bijzondere sfeer, waarin Gij in Uwe voorzienigheid hen geplaatst hebt.

Zegen het leiderschap onzer kerken. Wij danken u voor het toenemend besef op den kansel van eene verantwoordelijkheid aan Christus, onzen Koning, in elke sfeer des menschelijken levens en strevens. Bewaar ons voor het gevaar van een bloot moralistisch, 'sociaal' evangelie aan den eenen kant; maar verlos ons niet minder van eene prediking, die slechts bedacht is op het redden der ziel van de eeuwige verdoemenis en die er geen nadruk op legt, dat het onze roeping is om een volledig Christelijk leven hier en nu te leven. Mogen we met geheel ons hart gelooven, dat het evangelie de belofte heeft voor dit en voor het toekomstige leven.

Dit alles bidden wij in den naam van Jezus, die gestorven is, opdat wij zouden leven, die ons van de eeuwige rampzaligheid verlost heeft, en die als onze Heer ons roept tot een al-omvattend leven van dienst.

Amen."

Het wordeke *Amen* wil zeggen: het zal waar en zeker zijn. Het wil zeggen, dat mijn gebed veel zekerder van God verhoord is, dan ik in mijn hart gevoel, dat ik zulks van God begeer.

Het wil niet zeggen, dat ik gevoel, dat God mij wel op de een of andere wijze zal verhooren, en dat indien Hij mij niet precies schenkt, wat ik van Hem vraag, Hij mij wel iets anders zal schenken, of misschien ook precies het tegenovergestelde.

Dit laatste wordt wel dikwijls heel "vroom" opgemerkt, maar is toch de doodsteek aan dat beteekenisvolle wordeke *Amen*. Het wil eigenlijk zeggen dat wie aldus spreekt eigenlijk heelemaal niet in zijn hart gevoelt dat zijn gebed van God verhoord is dat het waar en zeker zal zijn. Het wil ook zeggen, dat zoo iemand nog nooit geleerd heeft om te bidden naar den wille Gods en niet maar te hooi en te gras allerlei vleescheelijke begeerten uit te spreken voor den troon der genade en den Heere nu eens in bijzonderheden uit te leggen, hoe het nu eigenlijk wel moet in deze wereld en hoe Hij in Zijne "algemeene" en "bijzondere" genade de dingen behoort te regeeren.

En als we dit voor de aandacht houden, dan draagt het wordeke *Amen* aan het slot van bovenstaand gebed een inhoudslast, dien het niet dragen kan.

Ik althans zeg aan het einde van dit gebed: het zal niet waar en zeker zijn; en ik gevoel heelemaal niet in mijn hart, dat dit gebed zeker van God verhoord wordt, integendeel ben ik volkomen zeker, dat het nimmer verhoord zal worden!

En ik ben zoo vrij nu reeds te profeteeren, dat de uitkomst zal toonen, dat ik gelijk heb en dat Dr. Bouma's gebed een gebed in den wind is.

Dr. Bouma gevoelt natuurlijk, blijkens het wordeke *Amen*, dat zijn gebed zeker van God verhoord zal worden. Ik gevoel met minstens even groote zekerheid, dat de Heere God nimmer zal schenken hetgeen Dr. Bouma begeert.

De grond van het verschil tusschen ons beiden in dit opzicht zal wel hoofdzakelijk hierin liggen, dat Dr. Bouma dit gebed heeft opgesteld naar het schema der gemeene gratie theorie, en dat wel heel opzettelijk en welbewust; terwijl naar mijn overtuiging het gebed het hoogste stuk der dankbaarheid is, dat met geen gemeene gratie iets te maken heeft, terwijl tevens naar mijn overtuiging er zulke dingen als gemeene genade, gemeene gerechtigheid, gemeene zegen, gemeene erkenning Gods en gemeene verootmoediging voor God nu eenmaal niet bestaan.

Dr. Bouma bidt voor Gods zegen over alle industriele betrekkingen in heel de wereld, en voor recht en gerechtigheid in die betrekkingen. Het is duidelijk, dat hij het oog heeft op alle menschen, goddeloozen en rechtvaardigen. In denzelfden algemeenen zin bidt Dr. Bouma, dat werkgevers en werknemers hunne roeping mogen verstaan en Gods heilige ordinantiën mogen achten. Ook dit betreft heel de wereld. Hij bidt,

dat God in Zijne gemeene genade er voor zorgen zal, dat alle menschen sociale gerechtigheid mogen beoefenen. Hij bidt voorts onvoorwaardelijk, dat er geen botsing mag zijn tusschen verschillende partijen, dat we geen binnenlandsche oorlog mogen beleven, in één woord, dat vrede, gerechtigheid, welvaart, erkenning van God en Zijne ordinantiën in heel de wereld tot openbaring mogen komen. Hij bidt zelfs voor de conferenties van de A.F.L. en de C.I.O. met de werkgevers, opdat God ze moge zegenen. Daarop toch ziet de zin, krachtens het verband: "Bless employers and employees in their frequent conferences these days". Gespecificeerd wordt hier niet. En onmiddellijk op dezen zin volgt immers een gebed om gemeene gratie.

Welnu, ik verzeker Dr. Bouma, dat dit gebed niet verhoord zal worden en God in zulk bidden ook geen behagen schept, dat Hij zelfs in Amerika niet zulk een wereldsch Utopia zal schenken als Dr. Bouma hier begeert. En ik zeg dit op grond der Schrift, die mij duidelijk leert, dat de vloek des Heeren, en niet Zijn zegen, in het huis des goddeloozen is, dat Zijn aangezicht tegen de goddeloozen is. Hij blaast in hun doen. Hij sticht verwarring en onvrede. De goddeloozen zijn als een voortgedrevene zee. Ze werpen slijk en modder op.

En heeft Dr. Bouma er geen cog voor, dat dit in onze dagen ook kennelijk bewaarheid wordt? Is het niet een beetje gewaagd, op zijn minst een beetje te vroeg, om te danken voor de terugkeer van "prosperity" in ons land, terwijl die "prosperity" niet alleen nog lang niet zoo zeker is, maar terwijl ook heel de wereld in lichte laaie dreigt uit te barsten en de lucht bezwan-gerd is met geruchten van oorlogen? Moeten onze menschen ook in onze dagen, waarin de Heere God van den hemel openbaart, dat Hij verwarring sticht in het doen van een goddelooze wereld, zoodat zij zichzelf dreigt te verwoesten, omdat zij afwijkt van den levenden God, nog blind gehouden of blind geslagen worden door mooie schet-gebedjes, die de oogen sluiten voor Gods Heilig Woord en voor de werkelijkheid der dingen, die geschieden?

Mijn gebed is hier met grooten nadruk: O, God van den hemel, open toch de oogen van Uw Sion, in weerwil van de blinde leidlieden der blinden!

En verstaat Dr. Bouma dan niet, dat hij feitelijk de Christelijke Werkliedenvereeniging hier wegbidt? Als God de Heere alle conferenties tusschen werkgevers en werknemers zegent, ook die der A.F.L. en C.I.O. als Hij door Zijne gemeene gratie toch recht en gerechtigheid veroorzaakt in de betrekking tusschen werkgever en werknemer in heel de wereld, waartoe zou er dan nog behoefte zijn aan eene Christelijke Werkliedenvereeniging? Laat ons toch lid worden van de bestaande unions. Laat ons toch in ons hart gevoelen, dat ons gebed veel zekerder van God verhoord wordt dan wij in onszelf gevoelen, dat wij zulks van Hem begeeren, als we bidden, dat God ook de ver-

gaderingen der goddeloozen mag zegenen en dat Hij buiten Christus om recht en gerechtigheid zal werken in eene wereld, die Hem niet kent. En als we dat zeker gevoelen, dan kunnen we wel ophouden "to stand apart from the world, that knows Thee not". Waarom nog een aparte beweging op industrieel gebied, of op eenig gebied, als God ook de "wereld" zegent en ook in haar midden recht en gerechtigheid werkt zonder waarachtige bekeering? Alleen om die "hoogere gerechtigheid" te openbaren, die door Gods "bijzondere" genade in het hart gewerkt wordt? Doch die is immers "geestelijk" en "zaligmakend", nietwaar? Daartoe is toch zeker geen aparte werklieden-beweging noodig?

Laten we toch consequent zijn en onze geliefde gemeene gratie theorie tot den einde toe handhaven en in praktijk brengen! Laat ons dan toch consequent belijden, dat Gods zegen ook op het "terrein" der gemeene gratie heerscht, ook op industrieel gebied, maar dat het dan ook beslist onze roeping is, om ons onder dien zegen te stellen, ons daarvan niet te ontrekken, ons aan te sluiten bij de unions, die bestaan en in haar midden voor recht en gerechtigheid te werken!

En dan kan de Christelijke Werkliedenvereeniging wel opdoeken.

Dan moet ze verdwijnen.

En, ik profeteer weer: dan zal ze ook verdwijnen!

Zoo is er dan zeer veel in het gebed, dat door Dr. Bouma werd voorgesteld om op Labor Day gebeden te worden, dat naar mijn innige overtuiging tegen den Woorde Gods is, dat in den grond puur modern is, dat door God nimmer zal worden verhoord.

En aan den anderen kant ontbreekt er zeer veel in dit gebed, dat in een gebed op Labor Day zeker wel met nadruk gebeden mag worden in onze dagen. Ik zou op zulk een dag en elken dag willen bidden, dat God aan Zijn volk genade mag schenken om getrouw te zijn en zich toch niet te vermengen met de wereld, om toch niet te zoeken de dingen, die beneden zijn; dat Hij aan de vele verdrukten, armen en benauwden, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, omdat ze zich niet willen aansluiten bij de wereld, omdat ze aan de Hitlers niet den eed van trouw willen zweren, omdat ze den naam des Heeren willen belijden tegenover de "goddeloozen" in Rusland, genade wil schenken om getroost hun kruis op zich te nemen; en Hij door alle verwarring heen Zijne Kerk wil bewaren en Zijn Koninkrijk wil doen komen.

Dit en nog veel meer wordt in het Labor Day gebed van Dr. Bouma gemist.

Hij was blijkbaar zoo vol van zijn wereld-utopia, dat er voor deze dingen geen plaats was in zijn gevoel.

En zoo haal ik voor mij een streep door het Amen van Dr. Bouma.

Ik zal wel zonder hem moeten bidden.

En ook dwars tegen hem in.

H. H.

Vergaderd Door Den Zoon Gods

Van het vergaderen der Kerk belijden we voorts, dat het plaats heeft van den aanbeginne der wereld tot haar einde, dat is dus door heel de geschiedenis der wereld heen. De geschiedenis der wereld concentreert zich van het begin tot het einde om dit vergaderen en volmaken der Kerk in Christus Jezus onzen Heere. Dit geldt reeds van de schepping. God schiep Zijne Kerk in Adams lendenen. Weliswaar kan Adam als zoodanig de Kerk niet voortbrengen. Zij komt niet tot openbaring als Kerk dan na den zondeval en door het wonder der genade. Maar dit neemt niet weg, dat het naar Gods bedoeling bij den aanbeginne der wereld reeds om het einde gaat, bij de schepping om de herschepping, bij de formeering van de eerste wereld om de nieuwe schepping, bij het scheppen van ons geslacht in Adam om de uitverkorene Kerk in Christus. Dit is de zeer duidelijk leer der Heilige Schrift. Want immers door Hem en tot Hem, die de eerstgeborene is aller creature, het Begin, de Eerstgeborene uit de dooden, het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten en Hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan te zamen door Hem. Col. 15-18. En dit alles omdat het des Vaders welbehagen is geweest, dat in Hem alle volheid wonen zou, Col. 1:19. Nooit mogen we de zaak zoo voortstellen, alsof het Gods bedoeling was, om het eerst eens met het eerste Paradijs en de eerste schepping en den eersten Adam te wagen; alsof er ook een raad Gods ware, waarin de eerste Adam niet gevallen is, waarin het menschelek geslacht zich in en met de schepping ontwikkelde zonder zonde en vloek, zonder dood en ellende en zonder Christus en de verlossing; alsof toen die goede bedoeling Gods op teleurstelling en mislukking uitliep door de zonde van den eersten mensch; en alsof God toen eerst het plan maakte om Zijn handwerk in Christus te redden en uit het menschelek geslacht eene Kerk te formeeren. God is één. En Hij is God. De geschiedenis wordt nooit bepaald door den vrijen wil des menschen, ook niet door den wil van den eersten Adam. Ook al mag het met nadruk worden gezegd, dat Adam binnen den kring van Gods raad en in volkomen afhankelijkheid daarvan optrad als redelijk-zedelijk en dies verantwoordelijk schepsel, toch draaide de loop der geschiedenis niet op de spil van zijn wil, maar voerde God Zijn eeuwigen en onveranderlijken raad ook door hem en zijne wilskeuze. En Gods doel ook bij de eerste schepping was de verheerlijking van Zichzelven door Christus en de gemeente. In dien zin schiep Hij in den beginne Zijne Kerk. Daarom is in de eerste schepping ook alles aangelegd op de tweede en is het aardsche beeld van het hemelsche, het eerste paradijs beeld van het eeuwige,

het natuurlijke beeld van het geestelijke en Adam een voorbeeld Desgenen, Die komen zou. En daarom *geschieden* ook de dingen van het Koninkrijk der hemelen door gelijkenissen.

In dien zin dient ook de zondeval de formeering der Kerk. Want de uitverkorene Kerk moet uit den bo'ster van ons geslacht in Adams lendenen afgescheiden worden. En dit kan alleen door den diepen weg van zonde en dood en door het wonder der genade. De Kerk gaat in den eersten Adam onder in schuld en zonde en dood en de uitverkorenen worden met heel ons geslacht kinderen des toorns. God heeft echter Zijne Kerk eeuwiglijk lief, met eene Goddelijke, soevereine liefde. Ook als zij ondergaat in schuld en zonde en met ons geslacht onder den toorn en den vloek ligt, blijft God haar beminnen. We moeten hier wel onderscheiden. Toorn is niet hetzelfde als haat. God haat Zijne Kerk nimmer. Met den haat des welbehagens haat Hij wel den verworpen bolster. Maar Zijne uitverkorene Kerk blijft eeuwiglijk het voorwerp Zijner soevereine liefde. Want Jakob heeft Hij liefgehad, maar Ezau heeft Hij gehaat. Ook in den toorn tegen de zonde Zijner uitverkorene Kerk heeft Hij haar lief met eene eeuwige en onveranderlijke liefde. In die eeuwige liefde stelde Hij vóór de grondlegging der wereld Zijn Zoon als den Christus aan de spitse der uitverkorene Kerk, ziet Hij eeuwiglijk Zijne Kerk zooals zij in dien Christus als haar vertegenwoordigend Hoofd den last des toorns tot den einde toe draagt, en daarin gehoorzaamt tot den dood. Want zoo lief heeft God de wereld gehad, de wereld namelijk van Zijn eeuwigen raad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. In dien zin nu valt de uitverkorene Kerk in Adam op Christus. De band des Verbonds, die in Adam verbroken wordt, ligt in Christus eeuwiglijk vast. Als door den val de band des verbonds in Adam verbroken is, blijft de band in Christus binden. Daarom zoekt God aanstonds na den zondeval Zijne Kerk in het eerste Paradijs. Hij begint haar aanstonds te vergaderen in het "Adam, waar zijt gij?" En Hij openbaart Zijn eeuwig verbond met haar in de moederbelofte, openbarende, dat Hij in het "zaad der vrouw" de band met Satan zal verbreken, vijandschap zal zetten, Zijn eigen Verbond oprichten en handhaven, en dat in dat zaad Zijne zaak de overwinning heeft.

En om die vergadering der Kerk gaat het voorts de eeuwen door. We mogen hier opmerken, dat de belijdenis, dat de Kerk door den Zoon Gods vergaderd wordt van den aanbeginne der wereld tot haar einde,, zich ook keert tegen de Chiliastische voorstelling ten opzichte van Israel en de Kerk, eene voorstelling, die vooral in ons land heel wat opgeld doet. Volgens deze voorstelling toch wordt de Kerk eigenlijk alleen vergaderd in de nieuwe bedeeing. Israel en de Kerk zijn twee volken. De eigenlijke lijn der geschiedenis loopt

over Israel der oude bedeeeling, springt over de Kerk heen, om straks weer in Israel, in het Joodsche volk, beëindigd te worden. Het vergaderen der Kerk is eigenlijk een socht "tusschenbedrijf". De Joodsche natie is het eigenlijk koningsvolk van Christus. Israel is het Koninkrijk. Christus is de Koning van Israel. Bij de eerste komst van Christus echter heeft Israel Zijn Koning verworpen. En daarom is het thans tijdelijk in ballingschap. Dit zal echter niet zoo blijven. Straks, als de volheid der heidenen zal zijn ingegaan, zal God zich weer tot de Joden wenden, om hen uit alle geslachten als Zijn bijzonder koningsvolk te vergaderen, terug te doen keeren naar hun land, en dat land hun tot eene eeuwige bezitting te geven. En Christus zal dan, als de Koning van dat volk eeuwiglijk op den troon Davids zitten. De Kerk is echter een tweede, een geheel ander volk. Zij is het "geestelijk" zaad van Abraham, in onderscheiding van de Joden als het eigenlijke zaad. Zij wordt door Christus vergaderd uit alle natiën gedurende den tijd, dat Israel in ballingschap is verstrooid over de geheele wereld. Zij vormt niet het Koninkrijk van Christus, maar Zijn lichaam. Christus is en blijft de Koning der Joden, maar Hij is het Hoofd der gemeente in organischen zin.

Zoo loopt in hoofdzaak de lijn der Chiliastische voorstelling. Wel is er ook onder de premillennialisten allerlei verschil van meening, wat de bijzonderheden hunner beschouwing betreft, maar in de hoofdzaak, zooals we die boven weergaven, zijn ze het toch allen eens.

Het behoeft nauwelijks te worden opgemerkt, dat waar deze beschouwing ingang vindt, de Gereformeerde voorstelling van de eenheid der Kerk aller eeuwen en de ontwikkeling van Gods verbond in de wereld, in de lijn der opeenvolgende geslachten geen plaats kan vinden. Met name moet op dien grondslag de Gereformeerde belijdenis aangaande den kinderdoop, zoowel als die aangaande het Koningschap van Christus worden verworpen. Het moge dan mogelijk zijn, dat uit misverstand sommige Gereformeerden nog gelooven in den droom van duizendjarig rijk, een Gereformeerde kan zeker geen Chiliast zijn. Dit blijkt dan ook wel uit de geschiedenis. Waar "gereformeerden" het Chiliasme gingen omhelzen, daar bleek het wel, dat men een tijdlang de inconsequentie van vasthouden aan de belijdenis van Gods verbond en den kinderdoop trachtte te handhaven, maar dat men ook deze laatste waarheden al spoedig verwierp, om straks met heel den "waterdoop" niets meer van doen te willen hebben.

Heel deze voorstelling echter berust op eene onjuiste exegese van het Oude Testament, op eene weigering om dit te verklaren in het licht van het Nieuwe, en dies op een scheeve voorstelling van het "zaad Abrahams". Vooral op dit laatste dient in dit verband gewezen te worden. Er dient nadruk op te worden gelegd, dat de voorstelling, alsof in de oude bedeeeling de

Joden, in de nieuwe bedeeeling de geloovigen het zaad Abrahams zijn, niet naar de Schrift is, en dies dient te worden verworpen met groote beslistheid. Er is wezenlijk slechts één zaad van Abraham door de eeuwen heen, het ware geestelijke zaad in Christus. De Joden als zoodanig zijn noch in de oude, noch in de nieuwe bedeeeling het zaad Abrahams, waarmede God Zijn Verbond opricht. Wel is er verschil in bedeeeling, maar het blijft hetzelfde zaad Abrahams, dat het zaad der belofte wordt genoemd. Tijdelijk wordt dit zaad van Abraham wel gevonden onder de nakomelingen van Abraham en is het beperkt tot de Joodsche natie, terwijl het in de nieuwe bedeeeling onder alle natiën en volken tot openbaring komt. Maar de Schrift vereenzelvigt nergens het "zaad der belofte" met de nakomelingen van Abraham. Het zaad der belofte zijn ten allen tijde alleen de geloovigen. In de oude bedeeeling loopt dat zaad in de lijn der geslachten van Seth, Noach Sem, Abraham, Jakob, Israel; in de nieuwe bedeeeling volgt het de lijn der geslachten onder alle volken. Doch er is geen onderscheid. Er is slechts één zaad der belofte, één zaad van Abraham, en dat zijn de geloovigen in Christus en zij alleen.

Zoo leert het ons de Heilige Schrift. Zoo schrijft de apostel in Rom. 9:6-8: Doch ik zeg dit niet alsof het Woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn, noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: in Izak zal u het zaad genoemd worden. Dat is, niet de kinderen des vleesches, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend. De apostel spreekt hier over het Israel, het Joodsche volk van de oude bedeeeling. Als natie waren ze thans verworpen. En bovendien ontving het meerendeel ook niet de belofte, zooals deze in Christus thans was vervuld. En dit plaatst den apostel voor een probleem. Is het Woord Gods uitgevallen? Heeft God Zijn belofte verbroken? Was dat Woord Gods dan niet tot Abraham en zijn zaad: Ik zal Mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u en tusschen uw zaad na in hunne geslachten tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u? En daarop nu antwoordt de apostel: het Woord Gods is niet uitgevallen. Ge moogt immers de belofte Gods, zooals deze zich verbindt aan de geslachten van Zijn volk in de wereld, nimmer opvatten, als zou ze vleeschelijke nakomelingen der geloovigen gelden. Die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn. Alle nakomelingen van Abraham zijn daarom nog geen kinderen Gods. De lijn der verkiezing en verwerping snijdt door de nakomelingen van Abraham heen en maakt scheiding tusschen kinderen des vleesches en kinderen der belofte. Dit bleek wel in Izak. Ishmael behoorde ook tot de kinderen Abrahams naar het vleesch; maar het Woord Gods is: In Izak zal u het zaad genoemd worden. Dit bleek later ook nog weer in Jakob. Ook Ezau behoorde tot het zaad van Abraham naar het vleesch, doch hij was ge-

haat, terwijl Jakob de geliefde Gods was, en opdat het voornemen Gods naar de verkiezing vastbleve, zoo werd tot Rebekka gezegd, dat de meerdere den mindere zou dienen. En tot Mozes sprak immers de Heere, dat Hij Zich zou ontfermen, diens Hij zich ontfermde en barmhartig zou zijn, dien Hij barmhartig ware, vss. 10-15. Het zaad der belofte moet dus niet verward worden met de Joden. Want niet de kinderen des vleesches maar de kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend. Ook onder het Oude Testament waren de geestelijke kinderen alleen het zaad.

Niet anders wordt ons geleerd in Rom. 4:11-16: En hij heeft het teeken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, dien hem in de voorhuid was toegerekend; opdat hij zou zijn een vader van allen, die gelooven in de voorhuid zijnde ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde. En een vader der besnijdenis, dengenen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was. Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. Want indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zoo is het geloof ijdel geworden en de belofte teniet gedaan. Want de wet werkt toorn, want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding. Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij; teneinde de belofte vast zij al den zaden, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen. Het is duidelijk, dat ook hier de Schrift weer hetzelfde leert: er is wezenlijk slechts één zaad Abrahams. Abraham is de vader van allen die gelooven, hetzij dan, dat zij uit de besnijdenis of in de voorhuid zijn, hetzij zij uit de wet of alleen uit het geloof zijn. Alleen in dezen zin is hij de vader der besnijdenis. Niet allen, die uit de besnijdenis zijn, worden voor zijn zaad gerekend, doch alleen degenen, die gelooven, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van Abraham. En tot dit ééne zaad uit Jood en Heiden is de ééne belofte, dat zij namelijk erfgenamen der wereld zouden zijn. Zij, die slechts uit de wet zijn, zijn geen erfgenamen der belofte, maar alleen zij, die ook uit het geloof van Abraham zijn, die een vader is van ons allen. Immers had de apostel ook reeds eerder in denzelfden brief geschreven: Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vleesch is; maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, die is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de menschen, maar uit God. 2:28, 29.

De eenheid van het zaad van Abraham beide uit de oude en uit de nieuwe bedeeeling wordt boven allen twijfel en tegenspraak verheven door hetgeen de Schrift

leert in den brief aan de Galaten, 3:7-9; 16; 29; 4:1-7: Zoo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift tevoren ziende, dat God de Heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Zoo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den geloovigen Abraham. Nu zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uwen zaden; hetwelk is Christus. En indien gij van Christus zijt, zoo zijt gij dan Abraham's zaad en naar de belofte erfgenamen. Doch ik zeg, zoolang als de erfgenaam een kind is, zoo verschilt hij in niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles. Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader tevoren gesteld. Alzoo ook wij, toen wij kinderen waren, zoo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit eene vrouw geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneeming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zoo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uwe harten, die roept: Abba Vader! Zoo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zoo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus. Duidelijker kon de eenheid van alle zaad van Abraham niet worden geleerd. De geloovigen zijn kinderen Abrahams en naar de belofte erfgenamen. Want de belofte is aan Abraham en zijn zaad geschied. En dat zaad is centraal Christus en in Hem één. De apostel legt er zelfs nadruk op, dat niet het meervoud "zaden" maar het enkelvoud "den zaden" wordt gebruikt, en verklaart, dat dit ziet op den Christus. De belofte zijn dus centraal voor Christus en voor het zaad in Hem. Er is slechts een evangelie en een belofte voor het ééne zaad. En de eenheid van dit zaad uit de oude en nieuwe bedeeeling wordt ten overvloede bewezen uit het beeld, dat de apostel ten slotte gebruikt van het kind, dat eerst onder voogden gesteld wordt, en in alles gelijk op een dienstknecht, ofschoon het een heer is van alles, maar nu, tot meerderheid van jaren gekomen zijnde, in vrijheid wordt gesteld, en als zoon en erfgenaam wordt behandeld. Dat kind en die man zijn zeker dezelfde persoon. Dat kind is echter de Kerk uit de oude bedeeeling, die man is de Kerk der nieuwe bedeeeling. En deze zijn, krachtens het beeld, één.

Natuurlijk kan men wel het Oude Testament op zichzelf lezen en weigeren om het te verklaren in het licht van het Nieuwe. En op die wijze kan men wel de Schrift laten leeren, dat Israel een geheel apart volk is, met geheel bijzondere beloften, die het als natie geschonken zijn, en met een geheel bijzondere toekomst. En zoo doet dan ook de Chiliaat. Hij is er prat op,

dat hij de Schrift letterlijk wil verklaren. Hij alleen neemt eigenlijk de Schrift aan in haar eigenlijke betekenis. Alle anderen dragen hunne eigene leeringen en voorstellingen in de Schrift in, voornamelijk door eene "geestelijke" verklaring van hetgeen de Schrift toch klaarblijkelijk letterlijk bedoelt. Doch de zaak staat juist andersom. Het is eigenlijk niet de vraag of we de Schrift "letterlijk" of "geestelijk" willen verklaren. De vraag is of we de eigen verklaring van de Schrift willen volgen, of onze eigene voorstelling willen handhaven en volgen. Dit laatste doet juist de Chiliast. Hij is zoo op den Jood verliefd en heeft het zoo met hem te doen, dat hij weigert naar de Heilige Schrift te luisteren, wanneer deze ons voorgaat in het toepassen van hetgeen in het Oude Testament van Israel gezegd wordt, op de gemeente van den nieuwen dag. En dat de Schrift dit laatste werkelijk doet, is niet moeilijk te bewijzen, noch ook zal de Chiliast zich er ooit aan wagen, om deze bewijzen te weerleggen. Het is mijn ervaring met deze broeders, dat als ge hen dit op een zeker gedeelte der Heilige Schrift duidelijk bewijst, zoo duidelijk, dat ze er geen weg mee weten, dan werpen ze u wat andere teksten voor en springen van de hak op de tak. Wat toch zou duidelijker en minder voor tegenspraak vatbaar zijn, dan dat de Schrift in Rom. 9:24-26 toepast op de gemeente van den nieuwen dag, wat in Hosea 1:10, 11 letterlijk van de tien stammen wordt geprofeteerd? In de plaats uit Hosea lezen we: Nochtans zal het getal der kinderen Israels zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat er plaatse waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods. En de kinderen van Juda en de kinderen Israels zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen, en uit het land optrekken; want de dag van Jezreël zal groot zijn. Wie nu weigert om de Schrift in haar eigen licht te lezen, ziet in deze woorden een rijke toekomst voor de Joden. Immers de profetie spreekt van Israel uit de oude bedeeling en dat nog wel van de tien stammen. Maar wat zegt de Schrift in Rom. 9:24-26? Dit: Welke Hij ook geroepen heeft, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de Heidenen. Gelijk Hij ook in Hosea zegt: Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en die niet bemind was, Mijne beminde. En het zal zijn, in de plaats, waar tot het gezegd was, Gijlieden zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen des levenden Gods genaamd worden. De verklaring is duidelijk. Wat in Hosea van en tot de tien stammen gezegd wordt, dat geldt in Romeinen van de gemeente van den nieuwen dag en dat wel met name van hen, die uit de Heidenen vergaderd werden. Zij toch zijn met nadruk degenen, tot wie gezegd was: Gijlieden zijt Mijn volk niet; en die thans kinderen des levenden Gods genaamd worden. En het geldt hier niet slechts een verklaring van zekeren tekst, maar een Schriftuur-

lijk beginsel van Schriftverklaring. Het ligt toch in den aard der zaak, dat indien de Schrift ons zelf voorgaat in deze wijze van verklaring, wij geroepen zijn haar in deze methode van verklaring te volgen in betrekking tot andere plaatsen der Heilige Schrift op dit stuk.

Trouwens is dit volstrekt niet de eenige plaats, waar Gods Woord ons in deze methode van verklaring voorgaat. Ge komt tot dezelfde wijze van verklaring als ge Jer. 31:31-34 vergelijkt met Hebr. 8:6-13; Israel en Juda van de oude bedeeling zijn de gemeente van den nieuwen dag. In Jer. lezen we: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik met het huis van Israel en met het huis van Juda een nieuw verbond maken zal; niet naar het verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hunne hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben hoewel Ik hen getrouwd had spreekt de Heere; maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israel maken zal, spreekt de Heere Heere: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot eenen God en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij zullen niet meer een iegelijk zijnen naaste, en een iegelijk zijnen broeder leeren, zeggende: Kent den Heere! want zij zullen Mij allen kennen van hunne kleinste af tot hunnen grootste toe, spreekt de Heere; want Ik zal hunne ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken. Dit alles geldt natuurlijk van Israel als natie, van het Joodsche volk, voor wie weigert de Schrift met zichzelf te vergelijken. Maar in Hebr. 8 wordt ook dit woord eenvoudig toegepast op de gemeente van den nieuwen dag: En nu heeft Hij zooveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zoo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest. Want hen berispende zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis van Israel en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; niet naar het verbond, dat Ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond, niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. Want dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israel maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven en in hunne harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij zullen niet leeren een iegelijk zijnen naaste, en een iegelijk zijnen broeder, zeggende: Ken den Heere; want zij zullen Mij allen kennen, van den kleine onder hen tot den groote onder hen. Want Ik zal hunne ongerechtigheden genadig zijn, en hunne zonden en hunne overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken. Als Hij zegt: een nieuw verbond zoo heeft

Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, en nabij de verdwijning.

Zoo is er meer.

Doch dit zij genoeg, om duidelijk te maken, dat de Schrift niet spreekt van twee zaden Abrahams en twee volken, elk met hunne eigen beloften en hun eigen toekomst, maar van één zaad in Christus, één volk en één belofte. De Kerke Gods wordt door de eeuwen heen van den aanbeginne der wereld vergaderd.

H. H.

Dr. Schilder Over De Gemeene Gratie

Onze lezers stellen er natuurlijk belang in om op de hoogte te blijven met hetgeen er in Nederland wordt ontwikkeld in betrekking tot de theorie der gemeene gratie.

Vooraf, waar de Gereformeerde Kerken in het oude vaderland deputaten benoemd hebben om op een volgende synode te rapporteeren aangaande de "meeningsverschillen", die daar ontstonden, en één dezer "meeningsverschillen" ook de kwestie der gemeene gratie betreft, hebben wij er belang bij te weten, wat één dezer deputaten reeds thans over deze kwestie schrijft.

Daarom geven we ook het onderstaand artikel van Dr. K. Schilder, dat in *De Reformatie* verscheen in zijn geheel weer. We onthouden ons hierbij vooralsnog van het maken van opmerkingen. Het is beter, dat we de broederen aan de overzij van den oceaan eerst laten uitspreken. Misschien, dat we eerlang ook iets te hooren krijgen van Dr. Hepp in "Credo".

Dr. Schilder dan schrijft als volgt:

DE VERGELIJKING IN DE GEMEENE-GRATIE-LEER. (V.)

Onze bespreking leidde ons in het slot van het voorgaande artikel tot de opmerking, dat de voorstelling, volgens welke God een "tusschenstaat" had "ingeschoven" tusschen de eerste zonde in het paradijs en de toekomstige eeuw, in welken tusschenstaat dan de "gemeene gratie" met haar breideling van satanische machten zou optreden als kenmerkend voor zijn bedoeling, sterk infralapsarisch gedacht was.

We zullen nagaan: a. wat hiermee bedoeld is; b. dat het uit Dr. Kuypers eigen woorden blijkt, maar dat c. dan ook hiermee het zwakke punt is blootgelegd in heel den opbouw der gemeene-gratie-leer, zocals deze, en voorzoover deze op zulke gronden wordt opgetrokken.

a. Wat het eerste punt betreft: we behoeven daar niet breed bij stil te staan. Supralapsarisme en infralapsarisme zijn technische termen, die ons theologiseerend volk wel meer gehoord heeft, al moet nog steeds gevreesd worden, dat de Synode van Utrecht 1905 twee en dertig jaar na dien nog steeds gelijk krijgt in haar beweren, dat "dergelijke diepgaande leerstukken" het verstand der eenvoudigen zeer verre te boven gaan". Beide, zoowel supra- als infralapsarisme, hebben het stoute stuk bestaan, te redeneeren over de "orde" in in Gods besluiten, met name dan die besluiten, welke handelen over schepping, val en verlossing (en verkiezing). De infralapsariërs "onder de Gereformeerde lieten — het besluit van schepping en val aan dat van verkiezing en verwerping voorafgaan" (Bavinck, G.D. II⁴, 345). Gods "orde" in het besluiten was dan deze: "Ik zal een wereld scheppen; daarna zal de val optreden; van de gevallen menschen zal Ik er verkiezen ten leven en anderen niet; daarin zal Ik dan op het meest verheerlijkt worden". De supralapsariërs daarentegen stellen in de besluiten Gods de praedestinatatie (verkiezing en verwerping) voorop; door hen wordt "de praedestinatatie zoo uitgebreid, dat ze ook de schepping en den val in zich opneemt als middelen, die tot het einddoel, den eeuwigen staat der redelijke schepselen, leiden" (Bavinck, 1.1.). De orde in Gods besluiten is dan deze: "Ik wil mij zelf verheerlijken op de schoonste wijze in mijn souvereiniteit; dat kan het best gebeuren door mijn vrij-macht te openbaren in verkiezing en verwerping, in redding van verlorenen uit souvereine genade en in veroordeeling van schuldigen-in-den-ergsten-grad, dien der belediging van den God der hoogste openbaring en der het diepst afdalende verbeurde liefde; om dat te bereiken zal Ik een toestand doen intreden, waarin Mijn Liefde verbeurd zal zijn; daartoe zal Ik een val moeten doen plaats vinden, waaruit Ik verlossen kan; daartoe zal Ik een wereld scheppen, die zal vallen". Wij hebben — met opzet — dezen "redeneergang" aldus weergegeven. Het doet haast pijn, zoo open en bloot een redeneergang in Gods denken en besluiten te construeeren op papier, onverschillig welken; maar we konden het niet anders zeggen, wilden, we het verschil tusschen supra- en infralapsarisme in een enkel woord nog eens in herinnering roepen. Het verschil tusschen beide loopt alleen over de orde der besluiten van God, maar is daarin dan ook meer precies dan précieux.

Het is duidelijk, welken gang nu met name de infralapsarische redeneering hier volgt. Zij bekijkt de dingen meer van ons menschelijk standpunt uit. De wereld is er nu eenmaal; en die is ook gevallen. En dan komt God "op de gedachte", die door Hem geschapen, doch van Hem afgefallen wereld te verlossen, den een te verkiezen, den ander te verwerpen. De infralapsariër "houdt zich aan de historische, causale orde" der besluiten Gods (Bavinck). Dr. A. Kuyper heeft — nog wel in "De Gemeene Gratie" — het verschil tusschen infra- en supralapsarisme eens aldus gekenschetst, dat de een (de infralapsariër) het vraagstuk bezag van 's menschen zijde, de ander van Gods zijde. "De een" — zoo zegt hij — "stond vierkant op den vlakken grond omlaag; de ander bezag het geschil van den top der bergen".

Zeggen we dus, dat de gedachte, dat God, nadat de wereld geschapen en gevallen was, nu weliswaar eigenlijk tot strafoefening gehouden was, maar om te kunnen komen tot Zijn doel, een tusschen-periode, een tusschenstaat heeft "ingeschoven", dan is dit alles infralapsarisch voorgesteld.

Men behceft dit volstrekt niet als een speciale gewoonte van Dr. Kuyper voor te stellen. Ook bij Bavinck vindt men dergelijke infralapsarische spreekwijzen; als hij b.v. handelt over de "instelling" van den "tijdelijken dood" wordt vaak gelijke redeneermethode gevolgd: na de zonde was de eeuwige dood verdiend; om evenwel voor Christus en de heilscpenbaring plaats te maken, "stelt" God dien eeuwigen dood "uit", "voegt" heel een geschiedenis "in" tusschen zonde en (definitieve) straf, "stelt" daartoe den tijdelijken dood "in" en laat dan Christus optreden in die aldus mogelijk gemaakte historie. Dat is feitelijk het zelfde begrip van een "tusschenstaat", en het is een soortelijke methode van begripsmatigen leer-opbouw. "Uitstellen", "invoege", "instellen", — al deze werkwoorden zijn ontleend aan het aanschouwelijkheidswoordenboek van den infralapsariër. Er is trouwens geen preek mogelijk, die niet infralapsarisch spreekt, geen verhandeling, die niet van infralapsarische termen zich bedient, geen theoloog, die zich ervan onthouden kan. Onze belijdenisschriften zelf—zonder het infralapsarische leersysteem als systeem te iken—bedienen zich, in haar aanschouwelijk spreken, doorlopend van de infralapsarische terminologie, en staan daarom cok zoo dicht bij de belijdende kerk.

b. Is nu reeds uit dit alles duidelijk, dat

Dr. Kuypers leerbegrip van een "ingeschoven" "tusschen-staat" van gemeene gratie in het kader der infralapsarische voorstelling valt, hij zelf laat dit ook duidelijk voelen, en komt, ook waar hij elken technischen term in dezen vermijdt, met ronde woorden er voor uit. Misschien is dat wel het duidelijkst geschied, daar, waar hij spreekt over de voorzienigheid Gods, gelijk ze met dien tusschenstaat z.i. in verband te zetten zal zijn.

O zeker, in het algemeen legt Dr. Kuyper sterk den nadruk — ook in "De Gemeene Gratie" — op de zwakheid van het infralapsarisch standpunt. Hoewel "volgaarne het betrekkelijk recht" van het standpunt der infralapsariërs erkennende, heeft hij er toch zware bedenkingen tegen (I, 218, editie 1902). Dr. Kuyper polemiseert uitdrukkelijk tegen de betuiging, "dat God eerst de wereld schiep, toen afwachtte, hoe het in die wereld loopen zou, en eerst daarna, toen Hij zag, dat ze gevallen was, een raadslog des heils bedacht heeft, om de gevallen wereld te redden" (II, 83). En evenzeer heeft hij, wat Bavinck desgelijks gedaan heeft, volstandig geweigerd, het supralapsarisme als het ware, en alleen geldende systeem te aanvaarden (II, 96). Hij vindt het "ongerijmd", te zeggen, dat een theoloog van onzen tijd "bovenvaldrijver" (supralapsariër) zou zijn; of ook, om zich als "benedenvaldrijver" (infralapsariër) tegenover hem te willen stellen" (1.1. Zelf wil hij noch het eene noch het andere heeten. De problemen kunnen wel verschoven maar niet opgelost worden in een der beide systemen (II, 118-9). Ook in het supralapsarisme ziet hij fouten. (II, 644).

Men dient hier ter dege op te letten, zal men Dr. Kuyper geen meening opdringen, die hij nadrukkelijk afgewezen heeft. Hij is theoloog van wel zoo scherp inzicht, dat hij zelf waarschuwt ook tegen een misbruik van infralapsarische voorstellingswijze, in het spreken van een ingeschoven tusschenstaat. "Op den val" — zoo zegt hij, II, 607) — "op den val volgt — onmiddelijk het intreden der Gemeene gratie. Edoch, en hier letten men op, niet als een willekeurig ingeschoven hulpmiddel, maar als rechtstreeks door het einddoel van Gods besluiten geëischt"

Moesten we om geen vals beeld te ontwerpen, dit alles duidelijk en klaar vooropstellen, toch blijft er dan ook nu plaats voor onze opmerking, dat het concept van den tusschenstaat bij Dr. Kuyper sterk infralapsarisch bepaald is. Hij schrijft letterlijk: "gaan we nu van het vaste standpunt uit, dat

de val IN het Besluit (van God) is, dan zou in dat zelfde Besluit na den val niet anders dan de wegzinking van deze wereld in het eeuwig verderf kunnen zijn, indien niet de Gemeene gratie deze plotselinge ineenstorting van het heelal had afgeweerd" (II, 607).

"Afweren" — ook dat woord past in het vocabulaire van den infralapsariër.

En geheel open en bloot komt dit woordenboek voor ons te liggen, wanneer Dr. Kuyper de gemeene gratie in verband zet met de voorzienigheid, gezien van onze "subjectieve" zijde. In ons nummer van 3 Sept. gaven we reeds enkele citaten. Het loont de moeite, ze in hun verband te lezen. Theoretisch gesproken verklaart Dr. Kuyper het al weer ten eenenmale ongeoorloofd, de voorzienigheid Gods de al te bescheiden en postume (achteraan-komende) rol op te dringen van den "medicijnmeester", die "het kranke herstellen en levensgevaar afwenden komt". Men mag het nooit "absoluut" "nemen", dat er in het rijk der heerlijkheid geen voorzienigheid zou zijn (II, 390). Maar al wordt dit met nadruk vooropgesteld, en al moeten ook wij daar weer de volle aandacht voor vragen, toch neemt dit niet weg, dat Dr. Kuyper voor onze "subjectieve voorstelling" van de voorzienigheid hier een bij hem toch zeer bevreemden den eerbied vertoont, en haar in het ontwerpen der gemeene-gratie-theorie een o.i. al te hartig woordje mee laat spreken. "Al is het zoo in de absolute belijdenis, het is niet alzoo in de subjectieve voorstelling, die we verkrijgen uit onze subjectieve levenservaring" (zoo zegt Dr. Kuyper, II, 391. Die levenservaring zoo vervolgt hij, "komt niet anders voor dan uitsluitend in de sfeer van zonde." "De voorstelling van Gods Voorzienigheid, die we uit onze eigen levenservaring opdoen, begint feitelijk pas met het opkomen der zonde, en neemt voor ons besef een einde met het laatste oordeel. En hier nu is het punt, waar de Voorzienigheid Gods rechtstreeks met de gemeene gratie in betrekking treedt, en geen oogenblik zonder die gemeene gratie denkbaar is. Dit is niet zoo, wanneer ge in uw belijdenis de Voorzienigheid Gods absoluut denkt, want dan gaat ze lijnrecht door, ook daar waar geen gemeene gratie meer werken zal. Maar dat is wel zoo in uw subjectieve voorstelling" (l.l.).

Vergis ik me niet, dan is de paragraaf, die hier opengeslagen ligt, een der zwakste, die ooit door Dr. Kuyper geschreven zijn. Want al wordt scherp onderscheiden tusschen de zuivere, de voorzienigheid "absoluut" ¹⁾ nemen-

de theorie en onze subjectieve voorstelling van de voorzienigheid, en al wordt natuurlijk aan deze laatste de onfeilbaarheid ontzegd, toch komt de conclusie hierop neer, dat "de Voorzienigheid" zoo aan deze "gemeene gratie" hangt, dat er (altoos in den subjectieven zin) bij ontstentenis der "gemeene gratie" gansch geen Voorzienig bestel Gods openbaar zou worden. Het zou dan uit met ons geweest zijn van het Paradijs af" (II, 394). "De werking der Voorzienigheid doet zich aan ons alleen onder het dubbele teeken van vloek en genade, van toorn en van gratie voor", — aldus Dr. Kuyper (II, 395).

Dat hier de voorstelling infralapsarisch is, en dat ze dit wel weten wil ook, is, meenen we, nu wel duidelijk.

En, hiermee raken we punt c, hierin ligt o.i. de Achilleshiel van heel deze redeneering. Die komt bloot, juist daar waar het redebeleid, op, "subjectief" standpunt uit de aanschouwing redeneerend, zich durft wagen aan een vergelijking van de wereld-van-nu met de wereld, die er zou geweest zijn, indien de wereld dadelijk na den val zou gedompeld zijn in het nachtelijk duister van den eeuwigen dood.

Om evenwel aan te toonen, waarom dit infralapsarisch element niet zoo domineeren mag, als hier het geval bleek, hebben we meer ruimte noodig, dan ons deze week ter beschikking staat. We bewaren dus punt c voor de volgende week.

K. S.

1) "Absoluut" nadert hier zeer dicht het gevaarlijke: "abstract", als ware de voorzienigheid "abstract" gedacht in de "absoluut" sprekende belijdenis, doch "concreet" voorgesteld in den Catechismus.

Ook de "footnote" onder 1) is van Dr. Schilder.
H. H.

ATTENTION! Mens' Societies.

There will be a League Membership meeting in the basement of the Fuller Ave. church on October 21. Rev. J. De Jong of Hudsonville will speak on the subject: "To What Extent are Employers' and Employees' Organizations and Business Associations Justifiable?" This subject will be discussed after recess. Come one, come all!

G. Borduin, Sec'y.

Communication

Mr. J. H. Hoekstra sent to the undersigned the following communication.

Rev. G. M. Ophoff.

Dear Sir and Brother:—

In the Standard Bearer for October 1, 1937, you brought forward the three propositions (points) on which your reasoning concerning the matter of *our offerings*, turns, to wit:

1. The member of the church is under the legal necessity of contributing to the support of the service..
2. Each member should contribute the full sum that the weekly budget for the family calls for.
3. Inability to perform a duty does not free from that duty.

In the same issue the Rev. Ophoff makes this honorable announcement that if any one of the brethren can show that the views presented by him are wrong, let him do so by all means. The Rev. also wrote that, "to the views set forth in this article some may have objections. If so, then let them voice them in this magazine and I will try and remove them."

This is very gentlemanly and shows him well entrenched in his views and convinced of victory in his debate with any one who raises objections to his views.

Notwithstanding this assertion, I will attempt to show the Rev. Ophoff that his position is wrong.

Before I begin arguing, let me state my conviction, that no one will be able to show that Rev. Ophoff is wrong, if he should argue from the point of view of the church budget system.

Every reason honestly advanced by Rev. Ophoff regarding a budget is correct, even the strong assertion that he who is unable to contribute to the budget, steals from the Lord and his brethren.

Certainly, the Rev. Ophoff is correct in calling him a thief who gives his entire possession, but fails to give the full amount, called for by the budget.

According to the budget system of giving, Jesus should have called the poor widow who gave all she had when she contributed her mite, a thief, if the budget had been set for two mites.

And this, it seems to me, shows that the budget is wrong, out of place, and not to be tolerated in the sanctuary of our Lord.

Another reason which, in my estimation, proves the budget wrong is found in the Rev's comparing the activities within the house of God to a well-conducted grocery store.

The writer in his 72 years of membership in the church has never viewed the church as a mere business institution, and its ministers as grocery clerks. No, he always saw them, the ministers, holy. He viewed

the church as the body of Christ, not of a Christ yet in the flesh, but of a Christ glorified in the heavens, sitting upon the throne of God, and His ministers not sunk in materialism, but night and day busy in the spiritual things pertaining to God's spiritual kingdom.

Another reason why the writer disapproves of the budget is that it has to do with figures, that in a measure gamble with the future, while the church even in the midst of materialism should conduct the Kings business in pure faith.

Another reason why the writer is of the conviction that the worldly budget is out of place in God's kingdom on earth, is that it proves itself tyrannical. It dare call him a thief, whom the Lord makes poor, if he complies not with a set of rules a superfluous consistory makes.

It is, I think, still a matter for dispute if consistories have the power from God to judge the congregation, the power, right, to exact from each member a stipulated sum, that pays for service, heat, seats, etc.

The budget, no matter how piously arranged or deftly clothed and elaborately framed, must needs destroy *love*; for when *demand* is made, love is outwitted. The budget is tyrannical, unbrotherly, unchristian, unworthy and unbiblical.

I have much more to say, but I dare not take any more room in the S. B., and I will appreciate your efforts to annul my arguments.

Wishing you a clear insight into the things of God's kingdom. I am sincerely yours,

J. Hoekstra.

Let me then reply to the statements of the brother.

Firstly. The brother did not reproduce correctly the three propositions on which my reasoning concerning the matter of offering turns.

Proposition 1 as it came from my pen reads:

The member of the church is under the legal necessity of contributing to the support of the service. That is to say, the contributions made for the support of the services are no free-will offerings, that may or may not be made as one chooses. We have to do here with a duty.

Question 1. Is this true or not?

Proposition 2. Each member should contribute the full sum that the weekly budget for the family calls for. Otherwise said, B does not contribute more than A (who is also a member with sufficient means, that is, a member well-to-do), for the mere reason that the material resources of B are larger than those of A. To maintain the contrary is to give utterance to a socialistic sentiment."

Question 2. Is this true or not true?

Proposition 3. Inability to perform a duty does not free from that duty. The opposite view is Pelagian. Hence, the inability of the poor to contribute to the support of the service does not free them of the obli-

gation to contribute. Thus the obligation remains. The poor, therefore, should not say, "because I cannot, I need not". If so, it follows that the rich in the church must through the deaconage enable the poor to pay their budget.

Question 3. Is this true or not?

May I kindly ask the brother to examine these three propositions. And I would appreciate it very much if, in the event he finds them false, he would show me the reasoning that led to his conclusion. I assure him that I am not so deeply entrenched in my views that I am altogether incapable of examining an opponent's argument to discover its worth and to ascertain whether I after all may not be in error. And I would also like to have the brother believe me when I say that I am, or at least ought to be, interested in truth and not in gaining a victory over an opponent. Will the brother then reply to these three questions with a *yes* or *no* and give me the reasons for his reply.

The brother wrote, "Sure, the Rev. Ophoff is correct in calling him a thief who gives his entire possession, but cannot contribute the full amount demanded by the budget." But did I call such a one a thief in my article? No, I did not. What I actually wrote is this. "The member *with sufficient means*, (mark you, with sufficient means, that is, the rich member) who pays into the church 50c when the budget per family amounts to the sum of \$1.50 is weekly stealing from the Lord and from his brethren exactly \$1.00."

Question 4. Is this true or not true?

Must we take the stand that the rich member in the church who rolls his share of the burden upon the shoulders of his brethren who perhaps are not as well-to-do as he, — must we take the stand that such a member does well? Or must we say of him that he sins. I wish the brother would reply with a *yes* or *no* to this question and again be so good as to give his reason for his reply.

But does it not follow from my premises that a member who pays only half of the sum that the budget for the family calls for, because he honestly can pay no more, is stealing? I will admit that this follows from these two premises of mine that the duty to contribute to the service roots in church membership and that inability to perform a duty does not free from that duty, that thus the poor who cannot pay should allow the rich to aid them through the deaconage. Now if these two premises are wrong, it need not be maintained that it is the duty also of the poor to contribute to the service. So then, would the brother kindly concentrate also on these two premises and show me that they are wrong, if he finds them so. I for myself recoil from saying that inability to perform a duty frees from that duty. To my mind this is an unbiblical stand to take.

The brother further maintains that in my writing, I lower the church to a mere business institution,

because I wrote that the duty of a member to pay into the church the sum required by the budget is as certain and binding as his duty to pay for the food that he consumes. I cannot see anything wrong with this stand. Consider that the church as institution is an organization and that this organization in functioning incurs expenses. Though no business institution, it does, must do business, even with the world sometimes. The electricity it uses is furnished by the world. Now certainly the duty of this organization to pay for the fuel that it consumes and for the electricity that it uses is as binding as the duty of an individual to pay for the food that he has bought. Paul says, "Owe no man anything," and, "let your conversation be honest among the gentiles." This certainly also applies to the church as organization. Well now, if it is the solemn duty of this organization to pay its bills, it must certainly be the duty of every member to make this possible. If the duty of this organization to pay for what it purchases is as binding as my duty to pay for the food that I consume (and who will deny this) it must be that the duty of the members of this organization to contribute toward the defraying of the expenses it makes in functioning, is also as urgent as their duty to pay their own individual bills.

Again let me ask: is this reasoning true or not. I wish the brother would also examine this bit of reasoning and if he discovers in it any flaws, I would be glad if he would point them out to me.

The brother is opposed to the budget. It is unchristian, says he. Let us see if it is. What is the budget? Simply this: the consistory appears before the congregation with its financial estimates for the month or for the year. That is, the consistory says to the congregation, "According to the estimation of the consistory so much will be needed for light, so much for fuel, so much for salaries, so much for repairs, etc." Now this is the budget, the financial statement or estimate. The acceptance of this estimation by the congregation is the acceptance of the budget. Now why is the budget unchristian. Why is it sin for a consistory to say to the congregation, "so much is needed for salaries and so much for some necessary repairs that must be made." The brother says, that the budget is sin because it deals with figures. Of course it does. But is it sin for the church to deal with figures? How can the church avoid dealing with figures? But these figures, says the brother, gamble with the future, therefore the budget is wrong.

The church should live by faith. What the brother means, most likely, is that the budget is a certain guarantee that what is needed will also be forthcoming in that the budget is an instrument for compelling the members to contribute. But how can it be. How can this making known what will be needed guarantee that what is needed will be forthcoming? And how can this making known of what is needed, compel the

members to contribute what is needed? I do not understand.

The brother ended with a wish, namely, that I attempt to annul his arguments. Why should I do this? I am not interested in annulling arguments just now. What I desire is light. Will the brother now be so kind as to furnish me with this desired light by please concentrating on these three propositions and on these two premises that I brought forward and in case he finds them false by disclosing to me the reasoning that led him to his conclusion. Will the brother furnish me with light by please answering all the questions that I put in this writing, with an unequivocal *yes* or *no* and by giving me the reasons for his replies. If he does this, I will be grateful. For again I say, I desire light and I have no need of annulling arguments. The brother says he has much more to say. Will he please comply with my wish, before he says more. I beg for light. And I now humbly place myself at the feet of the brother as his pupil. The brother is now the teacher. Certainly, the teacher ought to be kind enough to lead his pupil into the light by answering the questions that the pupil puts to him. Will the brother then be so kind as to refrain from avoiding the questions put; the three propositions and the two premises brought forward. Will he be so kind as to concentrate on these propositions and premises and to answer these questions with a *yes* or *no*, and give reasons for his replies and also give the reasonings that led him to his conclusions. Will he do this and greatly oblige his pupil.

No, I did not mean to say that the church as organization is identical as to kind to a grocery store. The church as an institution is the manifestation on earth of the kingdom of light, and the church is also seen as a kingdom of light when it owes no man anything, when it pays its bills and when the well-to-do members in it are, as constrained by love, generous toward the poor and through the deaconage aid the poor also in a material sense, even in the matter of the budget.

And now also this question. Is this reasoning of mine wrong or right? Will the brother reply and give reason for his reply. It is again the pupil asking.

G. M. O.

SUBSCRIBERS: Notice!

The Treasurer has no more funds, so if you can, please pay up your subscription at your earliest convenience.

R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E.
Treasurer.

Correction

Printers error:— In the memoriam notice on page 42 H. Berkhof should read H. Berkhoef.

The Miracles

Under the caption "The Works of the Egyptian Magicians" appears in "The Banner" for August 26 an article (from the pen of Prof. L. Berkhof) that reads, "The question is raised by a Banner reader,, whether the works performed by the Egyptians magicians in imitation of Moses were genuine miracles. A miracle in the real sense of the word is a supernatural work of God, a work in which He operates immediately, and not through the secondary causes that are always operative in nature. The performance of such works is a divine prerogative. The Bible teaches us that God only performs miracles. Miracles are called signs, because they are indications of the presence of God and of His divine power. They serve the purpose of attesting God's revelation, that is, of proving it genuine, which they would not do, if others could also perform them. When the children of Israel had passed through the Red sea, they sang a beautiful song, containing these words: 'Who is like unto thee, O Jehovah, among the gods? Who is like unto thee, glorious in holiness, fearful in praise, doing wonders?' Ex. 15:11. Let us also listen to a few words from the Psalms. In Psalm 72:18 we read: 'Blessed be Jehovah God, the God of Israel, Who only doeth wondrous things,' The poet of Psalm 72 sings in the verses 13, 14. 'Who is a great God like unto God? Thou art the God that doest wonders.' And in the 136th Psalm we are enjoined to give thanks unto Jehovah, 'to him who alone doeth great wonders.' verse 4.

"However, Scripture also speaks of 'lying wonders,' and ascribes these to the devil and his agents. They may be superhuman, may be the result of a superior knowledge of the forces of nature, or may represent mere trickery. They may be called 'wonders' or 'miracles' if the term be used in a rather loose sense to indicate works which appears to be supernatural, and therefore cause amazement; but they are no genuine miracles."

I wonder if the author of the above answer has actually succeeded in making plain what the miracle really is and whether what he says of the miracle is true? Can it be said in truth that a miracle is a work in which God operates immediately, and not through the secondary causes that are always operative in nature? It cannot. The view here expressed is opposed to the testimony of Holy Writ concerning the plagues of Egypt. In working these plagues (and these plagues were miracles) Jehovah employed means, agents. There occurred a miraculous multiplication of frogs through the agency, certainly, of the frogs. The wind brought the locusts. It was by a strong east wind that the Lord caused the Red sea to go back "all that night and made the sea dry land." Ex. 14:21. The

was worked through the agency of the virgin Mary. One of the articles of our creed therefore reads, "Born of the virgin Mary."

The wonder, it should be understood, utilizes the earthy. The Lord in visiting Egypt did not strike down into nature from outside with a power superceding its familiar forces; to the contrary, these forces, (the so-called secondary forces of which He is the Creator), He utilized and caused to mount to unimagined heights. He assailed Pharaoh from earth, sky, and water in things least and in things greatest and thus brought Himself forward as the God who is everywhere present in creation and controls its wheels. This Pharaoh denied. The plagues ran parallel with and imaged the common troubles of Egypt. . They therefore did not follow each other with such speed as to be completed within a few weeks. They ranged over a period of about six months.

The writing I now examine asserts further that the miracles are signs. True, some miracles are this, but likewise the works of God that are not miracles. Turning to Gen. 1:14 we read, "And God said, let there be lights in the firmament of the heaven to divide the day from the night; *and let them be for signs*. . . . And God made two great lights; the greater light to rule the day, and the lesser light to rule the night; he made the stars also." Now the greater light (the sun) and the lesser light (the moon) and the stars are properly no miracles; yet are they signs — of things heavenly.

Miracles, the writing under consideration asserts, are indications of the presence of God and of His divine power. True enough, but to say this is not to explain what the miracle is in distinction from the other works of God, as all His works are indications of His presence and power. It means that we have not to do here with a mark for identification of the miracle.

Let us inquire after the marks of the wonders and after the purpose of their being wrought.

Turning to the Scriptures, we come upon numerous passages that tell God's works. These passages are of two kinds. The one kind concerns the works of God that in these Scriptures are called *new, uncommon, unheard of, wonder-inciting*. Let us quote some of these texts. Exodus XXXIII:10: "And he said, Behold I make a covenant: before all thy people I will do marvels, such as have not been done in all the earth, nor in any nation: and all the people among which thou art shall see the work of the Lord: for it is a terrible thing that I will do with thee." Read further Ps. 78:12; I Sam. 3:11. Isa. 43:9 reads: "Behold, I will do a new thing; now it shall spring forth." Besides these new works of the Lord, holy writ makes mention of divine works that it does not call new, to wit, the works of creation and providence. These works form the theme of the first chapter of Genesis

and of Ps. 104. There are, of course, many other passages of Scripture that deal with these works, which in distinction of that *new work* of the Lord may be called *old* and *first*. There are then works of the Lord that are *first* and *old* and works that are *new* and *second*. It is this *new work* (these new works) to which Scripture gives a name (or names) of which our words *wonder* or *miracle* is the translation. Wonders are they, marvels, that attract and astonish, and that, as they have "not been in all the earth," are new indeed.

The question is now in order: what is that new work (works) of the Lord and why, for what purpose, is it wrought? We read of these new works in Ps. 78: "Marvelous things did He. . . .He divided the sea, and caused them to pass through; and He made the waters to stand as on a heap. In the daytime He also led them with a cloud, and all the night with a light of fire. . . . He clave the rocks in the wilderness, and gave them drink as out of the great depths. . . ."

From this Psalm it is plain that the *new work* (works) of the Lord, the wonder, the miracle proper, consisted in the Lord's delivering His people through His out-stretched arm and in bringing them to the promised land of their abode. The miracle then spells redemption and, to use a borrowed expression, betokens the breaking through of grace. But the redemption from Egyptian bondage, the conquest of Canaan, God's entering with His people into Canaan's rest, the rest of Canaan, were but shadows, the body of which is the heavenly (in the central sense Christ) again brought into being by the miracle. In the final instance then, the miracle is a new work of the God and Father of our Lord Jesus Christ consisting in His redeeming and freeing this earthy, in the central sense His people from the bondage of corruption and in clothing it with *heavenly*, (not earthy) salvation and glory.

The miracle then spells redemption. It make all things new and thus brings into being the heavenly. Thus to deny the miracle is to deny that God through Christ, the incarnate word (the miracle) saves His people from all their sins and prepares for them a heavenly kingdom, whose final appearance in glory will spell the destruction of the wicked and the passing away of this world. The wicked, the mockers of all ages, deny the miracle. They say, "where is the promise of His coming? For, since the fathers fell asleep, all things continue as they were from the beginning of creation."

Miracles were not all of the same kind. The typical miracles of the Old Dispensation (such as the ten plagues of Egypt) brought into being, not the reality as such (the true heavenly kingdom) but its shadow. (The Israelitish commonwealth was but a type, a shadow) . The typical miracles were thus prophetic of better things to come. Such miracles performed by Christ as the making whole of the impotent man at

the pool of Bethesda should be called symbolical as they effected merely a physical healing and were thus signs, pictures and seals of the true healing consisting in Christ's making whole the spiritually impotent sinner. It is then not the typical nor the symbolical, but what must be called the *true* miracle (the incarnation, the cross of Christ and its fruitage, to wit, the regeneration of His elect, their spiritual healing, the regeneration of all things) that brings in the heavenly reality.

G. M. O.

I Am Jehovah Thy God

In this article the undersigned makes a commencement of the study and exposition of the Mosaic legislation — that mass of legal material promulgated by Jehovah, penned down by His servant Moses and contained in the books of Exodus, Leviticus, Numbers and Deuteronomy. I think it will be generally conceded that this material receives scant attention from the average reader of the Bible. This statement will apply even to ministers of the gospel. The ten commandments, to be sure, are regularly read and preached from our pulpits. But the treatment in the pulpit of the civil laws of the people of Israel is an unheard of thing. (Can it be that these materials were not incorporated by the Spirit in the Canon of the Old Testament Bible for this purpose?) And as to the commands responsible for the founding of Israel's typical institutions and for the inauguration of its temple service, rare are the sermons on, and rare also are the Mens', (Ladies', Young Mens') Societies that will spend a season in the earnest study of these commands, institutions and service. It means that the legal materials of the Pentateuch are little known.

The question is whether these materials are not worthy of more attention. The conclusion that they are is certainly unescapable. Consider that also the books of the Bible that contain the Mosaic code of laws were placed in our hands by the Lord our God and that therefore it must be His will that also these laws be made the subject of careful and earnest study. Was it not to Timothy that Paul wrote that all Scripture and that thus also the legal materials contained in the Pentateuch, is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness? This being true, the study of the law must result in our being led by the Spirit deeper into all the truth of Holy Writ, in the widening and strengthening of our mental grasp upon the purposes of God and in the quickening of our spiritual life.

The revelation of the counsels of redemption, let it be considered, shows development. This revelation grew; and in its growth the gospel that it sets forth — the gospel both in promise and in fulfilment — unfolds, until finally in the New Testament scriptures it stands out before the mind of the church as a flower in full bloom, as a flower that in this bloom wondrously shows forth the wisdom, mercy and goodness of God. Now it is the will of God that we know His gospel also in the successive stages of its unfolding. The proof of this is again that He placed in our hands a revelation in which all these stages are seen. Now whereas of this process of development of the truth, the law — and especially those commands in the law that brought into being the typical institutions and service of the people of Israel — constitutes an initial stage, it follows that this law, too, ought to be known.

But did not the typical things of the law — the tabernacle (temple) and the service connected with it wax old and vanish away? Was not the writing of the epistle to the Hebrews occasioned by the circumstance that the Christians for which this epistle was written were still trusting in these things after the “dis-annulment of the commandment” and was it not the purpose of the author to enlighten his readers that they might understand that the tabernacle and the priests that went into it to accomplish the service were but figures “for the time then present” and that what they therefore had to do is to set their affections upon the heavenly realities of which these figures were the prophetic types? So it is. The error of the people for whom the book of Hebrews was originally written, is that they mistook the type, the picture for the reality. It is against this error that the argument of the Hebrews is directed. How anyone who has followed this argumentation can still be a premillenarian is indeed a conundrum.

Well then, if these typical things have indeed vanished away, why should we trouble ourselves about them? Let me say a word about this. The sentiment from which this reasoning springs is the same as is responsible for the contention that the psalms of David, because of their typical dress, are unsuitable as instruments for the expression of the faith of New Testament believers.

As was said, the worldly tabernacle and the service connected with it were pictures of heavenly things. However, as Christ is the end of the law, these pictures vanished away, never again to reappear on earth as concrete, historical phenomena. The sacrifices permanently ceased and the temple was reduced to ruins never again to be rebuilt by the command of God. But as the picture (the tabernacle, temple, sacrifice) was destined to disappear, the Lord saw to it that its pattern was preserved in the law for the purpose, certainly, that New Testament believers might have opportunity for contemplating the things heavenly as

seen not only through the glass of the New Testament scriptures but also in the face of their typical patterns. And this they do. God wills it, wills to work faith in the hearts of His people and to strengthen this faith through a preaching of the gospel in which these typical patterns have a place, through a preaching that avails itself of God's very own figures of the heavenly things and that thus strives to reach the souls of men by the avenue of the ear but also of the eye. The proof of this is the very circumstance that the patterns of these heavenly things were preserved for us in the law. The church of this epoch is therefore in the possession of the instrument it needs for reconstructing *in its mind* the typical picture. And before this picture the church takes its stand not to embrace it as the reality, but to behold in this picture the beauties of the Lord and the glory of the heavenly.

Man-made figures have a place — and often too large a place — in present day preaching. It shows how well ministers of the word realize the necessity of addressing themselves in their sermons to the eye as well as to the ear of their hearers. But why, in so doing, should they ignore God's very own figures of the things heavenly? What better pictures of heavenly things can be desired than those given by the Lord God Himself. Who can give us true figures of the heavenly but He? No one.

In the light of the above observations, it ought to be plain that it is of the utmost importance that there be knowledge and an understanding of the law. The law sets forth the gospel in promise so that the gospel in fulfillment will be appreciated the more, if there be a knowledge of the law. It is in the law in conjunction with his discourses, that Moses stands out as the father of all the prophets and books of the holy scriptures. The history, proverbs, prophesy and poetry of Israel is grounded upon the law and exists in it. All the historical writings of the Old Testament Bible presuppose the law of Moses as a book.

The statement was just made that the gospel of God both in promise and fulfilment expanded, unfolded, and that of this process of expansion the law was one of the initial stages. This view has absolutely nothing in common with the view of the higher critics respecting the scriptures in general and the Mosaic legislation in particular. Firstly, according to this view (so I pointed out in a previous article) Israel's laws and sacred institutions are the final outcome of a long process of growth of many centuries duration. Three distinct stages of development are postulated. The first is the nomadic, during which the Israelites lived a life and followed the customs of the tribes which still range with their flocks and herds up and down the deserts of the east and south of Palestine. Their primitive mode of existence demanded and made possible only the simplest institutions. Their tribal organizations insured the observation of the few firmly estab-

lished customs, which were the forerunners of the law.

The conquest of Canaan, by alliance and inter-marriage with the native population as well as by the sword, marks the important transition to the second, the agricultural stage, in which the Hebrews became a settled people with a permanent place of abode, where they were able to crystalize into an independent nation. Under the radically changed conditions, earlier laws were cast aside or else modified. Powerful influences from without and active forces from within hastened the growth of political and social institutions. It is said that it was during this period of marked national development, which continued until the Babylonian exile, that most of Israel's penal and civil laws attained their final form.

Finally, the exile and the succeeding centuries, which brought to the Jews no deliverance from bondage, checked the development of secular and accelerated the growth of religious institutions. The third stage in Israel's history is therefore held to be in many ways unique. The nation, it is said, was bound hand and foot. As a result its attention was intently fixed upon the past and the future, both of which it idealized. Its energy was consequently devoted to expanding the ritual and ceremonial laws, whereby it sought to win Jehovah's favor and to secure the realization of its ideals. And so highly, it is said, were the ceremonial institutions and the laws of this later period esteemed that they were thought of as ever-existent and therefore supported by the authority of the founder of the nation, Moses, whom later generations came to regard, but erroneously so, as the father of all Israelitish law. The law of Moses is therefore said to have come into being not during his lifetime but centuries after and to have been written by Jeremiah and Ezekial and by other prophets of that age.

We will say no more about this view than that it is altogether derogatory to the testimony of Holy Writ and thus stands for a wisdom — the wisdom of the world — that is foolishness with God. As was said (in a previous article) the position of faith is that the Pentateuchal codes, the law of Moses, are of God, the product of divine revelation (according to the view of the higher critic the Mosaic system of laws are from below, proceeded not from the mind of God but from the mind of Israel's chiefs and represent their endeavors to meet through legislation the emergencies that will arise in the transition periods of a nation's life) made to Moses indeed, and thus form one great system of legislation, complete from the first, thus a body of laws that by itself forms one organic whole.

At first flush, however, this view of the higher critic concerning the law may appear to have something, if not much, in common with the assertion of mine that the revelation of God grew, developed and that the gospel in it expanded, unfolded. The higher

critic also says in reference to the Mosaic code of law, "first the blade, then the ear, then the full corn in the ear." In this figure, it is to be noticed, the law of Moses plainly stands out as a thing that grew, developed. However, the growth of the law that this figure was meant to indicate, is not true growth at all but evolution. Now evolution in the biological sense is the view that the fulness of the earth was not fixed and established once and for all by a creative act of God, but is in a state of perpetual development that proceeds by various stages from the lowest to the highest kind or species. Thus, according to this theory, the species ape developed into the species man. It means that the term evolution has come to signify growth or development through a process of *essential and fundamental changes*, thus, through a process in which the developing entity at each stage of its development comes into being as a thing that differs so fundamentally and radically from what it was at the stage preceeding as to form a new and different kind or species. So at each stage in the process a new species or kind appears, — a species of surpassing excellence as compared with its antecedents. Thus the species or kinds were not separately created and fixed but evolved, the one from the other. Now this is evolution, while growth, development, in the scriptural sense is the gradual increase of an organism — plant, animal or man — from a root, seed or germ to full size or maturity. Here the organism in its maturity is not a new species but the very seed as to kind, the unfolding of the seed through a process not of essential changes but of normal growth, so that in the organism full grown the seed is before us as to all its potentialities and full content.

It is plain that the application of this history of evolution to the Mosaic code of laws must and also does yield the view that also this code evolved through a process of *essential changes*, thus through a process in which this code at each new stage of its evolution was actually brought into being as a thing that differed so radically from what it was at the preceding stage of its development as to form a new, different and more perfect kind or species of legislation. This is actually the view. The law is held to be the fruitage of a process of growth through *essential* changes in it, changes for the better — and thus represents a passing from a low to a higher type of morality and religion on the part of the people of Israel. Accordingly, at each stage in the process the laws previously given were cast aside as having outgrown their usefulness, thus cast aside as worthless, to make room for a new and radically different and even contradictory kind of code. The legal material found in the Pentateuch is thus the flower of the final and highest stage in the religious development of Israel. Thus the perfect and the absolute, stand not at the beginning as the source, but at the end as the fruit of development. Thus the begin-

ning and the source, according to this view is, must necessarily be, not the truth but the lie. For the source in this view is the imperfect, the primitive, the barbaric and the fruit spells perfection. Thus the fruitage of the development of the lie is the truth. This is indeed the theory of evolution as applied to scripture, to the Mosaic code. And this is also the abject foolishness of this theorie.

The law of Moses is not the fruitage of such a process of evolution. But this law does show growth in the true, scriptural sense. We do find in this law a system, an intended adjustment of part to part, and of each part to the whole, a gradual process and advance from the more fundamental and simple to the more complex and specific detail, thus an increase from the seed or germ to full growth. Thus in this organic mass of legislation, the laws first given were not forsaken as useless, to be replaced by a higher and more perfect type of laws but were retained, amplified and expanded to render, as so expanded, the Mosaic law an organism fully matured. The law then in its completed form was thus the fruitage of the development not of the lie but of the truth. Of this expansion of the law by the Lord through Moses, His servant, several examples were given in previous articles.

Now what is here said of the law, must also be said of the gospel, it grows, increases, from seed (the promise as first proclaimed by Jehovah immediately after the fall, — the promise, "I will set enmity" . . .) to full maturity in the New Testament scriptures. And the gospel as fully developed is not a new species of truth but the unfolding, the increase of the gospel in promise as first proclaimed in paradise, so that in the gospel as full grown, so to say, the original promise is before us as to all its implications and full content.

So then, it is plain that there is a vast and essential difference between true development and the development of which the evolutionist prates. And the statement to the effect that the law and the gospel show *true* development will be understood.

Let us now take up the explanation of the law as such. An introduction to the entire law (the moral, the ceremonial and the civil) has already been given in a series of articles appearing in previous numbers of this magazine.

First in order is the law of the ten commandments. My purpose is not to write lengthy treatises on this law but simply to briefly dwell on what is essential in each commandment. The reason for this is that I wish to hastily come to the ceremonial and civil laws of the people of Israel and as soon as possible be ready for the treatment of this legislation.

Coming now to the decalogue, we notice first the

superscription above it, "I am Jehovah, thy God, which have brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage."

Jehovah is He, the *I am*, the unchangeable One, with Whom is no variableness, nor shadow of turning,

I am means something more than *I exist*. Man exists; yet is he no *I am*. He is a child of time with beginning and end. There is to him a past and a future; and his *present* is a speck of time that moves steadily on and with it man moves, hastens on to his eternal destiny. Change, therefore, is written over the entire span of man's earthy life. Man's days are a handbreadth; his age is as nothing; his best state is altogether vanity. He is carried away as with a flood. He is as a sleep. In the morning he flourishes and groweth up; in the evening he is cut down and withereth.

But as to the Lord, before the mountains were brought forth, or ever He had formed the earth and the world, even from everlasting to everlasting He is God. He is the *I am*. In Self He lives and moves. The fountain of His life springs from His very own being as its only source. The flame of His existence is fed by the infinite resources of His eternal self and within this Self the law of His existence and the foundation of His being are found. Thus He is the uncaused One and the cause of all that is.

And He is the God, Almighty, just, wise and good. God is He and none else. He is Jehovah "thy God" and thus also *thy* Jehovah. Had He, when about to speak to them "all these words" said, "I am Jehovah God", and had not said, "I am Jehovah *thy* God," the lot of the people of Israel would have been one of ternal doom.

True it is that in the name Jehovah the Eternal One brings Himself forward as the covenant God of Israel. Yet it cannot be that this name is the signification of the Eternal One in His disposition to forgive and to spare and that the name God denotes the same being in His disposition to hold sin and to destroy. If God is a consuming fire, so, too, Jehovah. If Jehovah is in Christ the Father of His people, so too, God. What He is as Jehovah, He is as God; and what He is as God, He is as Jehovah. Nor can it be that the Eternal One became Jehovah as a result of His resolve to redeem a people in Christ. The *I am* is He in and by Himself apart from the creature.

What then spells salvation for the people of Israel is that the *I am*, the immutable, eternal, almighty, alwise, just and good God stands to His people in the relation of "Jehovah *thy* God", that thus He is *their* Jehovah and *their* God in Christ, and they His people. which in turn means that He Who is the *I am*, Who is God and none else, is and wills to be possessed by His people as their Saviour and Redeemer as to all He in and by Himself is and thus wills to possess them

as a people saved and thus capable of telling His praises.

Nowhere in scripture does the Lord say to Satan and the reprobated wicked as such (they, too, are His creatures), "I am thy God," or "I am Jehovah thy God." The expression *thy* God appears in scripture solely as a designation of the relation that the Almighty One sustains to His people and they to Him. That the covenant God should call Himself Jehovah, the *I am*, in the audience of His people, that in this name especially He stands before the mind of His people as the God Who establishes with them an eternal covenant, finds its explanation in the circumstance that this name signifies in God those virtues from which the eternity of His covenant springs, namely, His immutability and faithfulness. Because He is the *I am*, His attitude towards His people cannot change, nor can He forget His promise. Being the *I am*, He is the eternal fountain of grace for His people in Christ.

To be continued.

G. M. O.

IN MEMORIAM

The consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids hereby wishes to express its sympathy to our brother consistory member, Deacon John Bouwman in the loss of his mother,

MRS. J. APPLEHOF

May the Lord comfort him and his family in their sorrow, in that they have the assurance that she has gone to her Heavenly Home.

The Consistory of the
First Prot. Ref. Church of Grand Rapids,
H. Harkema, Pres.
G. Stonehouse, Clerk.

ALL IS WELL.

In the center of the circle
Of the will of God we stand;
There can come no second causes,
All must come from His dear hand:
All is well! for 'tis the Father
Who our life hath planned.

Shall we pass through waves of sorrow?
Then we know it will be best;
Though we cannot tell the reason,
We can trust and so are blest:
God is love, and God is faithful,
So in perfect peace we rest.